

OEMMA

MAGAZINE

NR. #61 |

OKTOBER-NOVEMBER-DECEMBER 2016

ONGELIJKHEID: DE UITDAGING VOOR KAPITALISME IN DE 21^E EEUW

— ZIJN DE BELOFTES VAN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAT VERSTANDIG?

— ZIJN DE BELOFTES VAN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAT REALISTISCH?

— DE TERREUR VAN TERRORISME IN DE POLITIEK EN MEDIA

— EEN KRITIEK OP INTERNATIONAAL RECHT

— REVOLUTIE - DE WETENSCHAP OVER PROFEET MOHAMMED'S METHODE TER VERANDERING

— PARTICIPATIE IN DEMOCRATISCHE POLITIEK - DE ERVARING VAN DE MOSLIMS IN AMERIKA

— DE OORSPRONG VAN ISLAM IN INDONESIA (DEEL 1): HET EERSTE CONTACT EN HET BEGIN IN SUMATRA

MISSIE EN VISIE

Ieder mens draagt in zichzelf het bewijs van het bestaan van een schepper.

In plaats van haar te laten dolen, heeft deze schepper - Allah (swt) - Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid aan Zijn schepping getoond: door te openbaren het pad waarop zij voort dient te gaan in dit leven, als oplossing voor al haar problemen.

Zijn openbaring draagt in haarzelf het bewijs dat zij werkelijk van Hem (swt) afkomstig is; daarmee bewijzend dat de bringer van deze boodschap, Mohammed (saw), waarlijk een profeet is.

Onze visie is dat deze openbaring - de islamitische manier van leven - indien objectief beoordeelt het verstand er van kan overtuigen dat ze van alle alternatieven het beste past bij de realiteit van de mens en het leven.

De missie van Oemma Media, als onafhankelijk orgaan, is vanuit deze visie Islam te presenteren aan de mensen: als alternatief voor de manieren van leven die resulteren uit de ideologieën van mensenhanden.

Ons doel is er voor te zorgen dat discussies betreffende de weg voorwaarts voor de mens Islam op basis van juiste kennis en inzichten, en vrij van vooroordeel en vooringenomenheid, benaderen.

INHOUDSOPGAVE

Redactioneel	4
Ongelijkheid: De uitdaging voor kapitalisme in de 21e eeuw	6
Zijn de beloftes van de Islamitische Staat Al Khilafa verstandig?	13
Zijn de beloftes van de Islamitische Staat Al Khilafa realistisch?	20
De terreur van terrorisme in de politiek en media	25
Een kritiek op internationaal recht	29
Revolutie - De wetenschap over Profeet Mohammed's methode ter verandering	36
Participatie in democratische politiek - De ervaring van de moslims in Amerika	44
De oorsprong van Islam in Indonesië (deel 1): Het eerste contact en het begin in Sumatra	49

A green geometric pattern, resembling a stylized dome or a complex star design, is centered behind the title.

DE OEMMA

A stylized, open book is shown in the background, with its pages curving upwards.

EXPLICIET

U zult u misschien afgevraagd hebben welk magazine u nu toch ontvangen heeft. Oemma Magazine? Maakt u zich geen zorgen, echter, er is geen sprake van een fout of misverstand.

Na 15 jaar lang zelfstandig geopereerd te hebben is Expliciet Magazine samengegaan met Oemma Nieuws om een nieuw, nog beter platform te bouwen voor degene die vanuit het Islamitische perspectief naar de wereld wil kijken: Oemma Media. De fusie is een bundeling van specifieke kwaliteiten die elkaar aanvullen, zodat u een betere dienst geboden kan worden. Ons magazine zal daarom verder gaan onder naam Oemma Magazine, maar het zal een thuis blijven voor diepgaande analyses van Islam, de westerse filosofie en cultuur, economie, politiek en geschiedenis. Zodat u het nieuws beter zult kunnen begrijpen en u bekend zult kunnen maken met de oplossingen van Islam voor de problemen van de mensheid die door het nieuws duidelijk worden. Voor dit nieuws zult u voortaan bij onze collega's van Oemma Nieuws terecht kunnen die nu al enkele jaren op kwalitatief hoogstaande wijze het dagelijkse nieuws verzamelen en publiceren.

Het hoofdartikel van deze 61e uitgave van ons magazine, de eerste derhalve onder de naam Oemma Magazine, is in de sectie "*Economie*" waar we kijken naar wat waarschijnlijk het grootste probleem gaat worden voor het kapitalisme in de 21e eeuw, economische ongelijkheid. Zowel op nationaal als internationaal niveau verdwijnt meer en meer van de rijkdom in de zakken van degenen die reeds rijk zijn. In rijke landen zoals Amerika en Groot-Brittannië krijgen de rijken steeds meer, terwijl alle andere mensen met hetzelfde of minder rond moeten komen, en ook de afstand tussen de rijke landen en de arme landen in de wereld wordt alsmaar groter. Dit is een belangrijke bron van ontevredenheid voor de mensen en de verklaring voor de opkomst van het politieke populisme (Wilders en voor hem Fortuyn in Nederland, Brexit in Groot-Brittannië, Trump in Amerika) en de reden voor de oorlog die door politici en de media tegen Islam gevoerd wordt. Economische ongelijkheid is de echte reden dat het leven van "Jan Modaal" steeds moeilijker wordt, maar omdat dit veroorzaakt wordt door het kapitalisme kan men dit niet zeggen of toegeven. Dus moet er een zondebok gevonden en Islam is de ideale zondebok omdat de moslims

zonder Islamitische Staat zwak zijn en hun Islam een ideologische alternatief is voor kapitalisme.

In reactie op de algehele ontevredenheid onder de mensen kijken we in "*Al Khilafa*" naar het Islamitische alternatief voor de kapitalistische ordening van de samenleving. Dit alternatief biedt de mensen wat zij allemaal graag willen hebben, zoals gratis onderwijs en ziekenzorg en bescherming tegen armoede. Wij onderzoeken of deze beloftes van Islam daadwerkelijk te realiseren zijn, en of ze daadwerkelijk goed zouden zijn voor de samenleving.

We kunnen alvast verklappen dat het antwoord op deze vragen een eenduidig "ja" is – voor het waarom precies zult u de artikelen moeten lezen. Maar dit doet een nieuwe vraag rijzen: hoe kan men het Islamitische alternatief voor kapitalisme geïmplementeerd krijgen. Welbekend is dat sommige moslims oproepen tot deelname aan democratie om dit te realiseren. Daar kijken we in deze uitgave van Oemma Magazine in de sectie "*Politiek, Achtergrond & Geschiedenis*" naar de ervaring van de moslims in Amerika hiermee. In sectie "*Islam*" kijken we vervolgens naar de methode ter verandering van Profeet Mohammed (saw), maar ditmaal vanuit het licht van de wetenschap. De Amerikanen onderzoeken al decennia lang hoe precies daadwerkelijke politieke verandering tot stand gebracht kan worden en wij vergelijken de lessen uit dit onderzoek met de Soenna van Profeet Mohammed (saw).

In de sectie "*Intellectuele Kritiek*" ten slotte een kritiek op de manier waarop de term "terrorisme" wordt gebruikt door politiek en media, welke duidelijk maakt dat hun kritiek op Islam niet oprecht is maar onderdeel van een propaganda-oorlog, alsook een kritiek op het idee van internationaal recht, het idee dat door de westerse landen gebruikt wordt om hun oorlogen tegen de moslimlanden (alsook andere landen) te rechtvaardigen.

We hopen u hiermee van iets van waarde voorzien te hebben. En als u vragen of suggesties voor ons heeft, dan horen we dit graag van u via deoemma.nl/contact of info@deoemma.nl.

Abdullah as Siddiq

Ongelij
De uitdaging voor kap

ijkheid:
italisme in de 21e eeuw

Een oud probleem van kapitalisme

Een oud probleem van kapitalisme In 1953 publiceerde Taqioeddin an Nabhani zijn boek “Het economisch systeem van Islam”. Hierin presenteerde hij niet alleen de fundamenteën onder de Islamitische ordening van het economisch leven van de mens, maar bekritiseerde hij tevens de economische systemen van kapitalisme en communisme. Betreffende het kapitalisme is één van zijn kernpunten van kritiek de verdeling van rijkdom. In het kapitalistische economisch systeem wordt in principe enkel naar de hoeveelheid productie gekeken en niet naar de verdeling hiervan. An Nabhani zegt: *“Het kapitalistisch economisch systeem heeft één doelstelling en deze is om de rijkdom van de samenleving als geheel te vergroten, en het werkt [daarom] om de hoogst mogelijke productie te realiseren. (...) De economie bestaat dus niet om de behoefte van de individuen te bevredigen en om deze bevrediging mogelijke te maken voor alle individuen in de samenleving (...) maar het concentreert zich op het bevredigen van de behoeften van de samenleving [als geheel] door de productie te vergroten.”* Volgens An Nabhani is deze concentratie op productie in de samenleving als geheel onjuist omdat dit ertoe zal leiden dat individuen in de samenleving onbevredigd zullen blijven, zelfs wanneer de middelen beschikbaar zijn om de behoeften van allen in de samenleving te bevredigen. Het economisch systeem moet zich zorgen maken over de behoeften van de individuen in de samenleving, ervoor zorgen dat de fundamentele behoeften van alle individuen bevredigd worden, zo zegt An Nabhani. Het economisch systeem mag niet enkel kijken naar het maximaliseren van productie om daarna de verdeling van deze productie te negeren. [1]

De traditionele kapitalistische visie op ongelijkheid

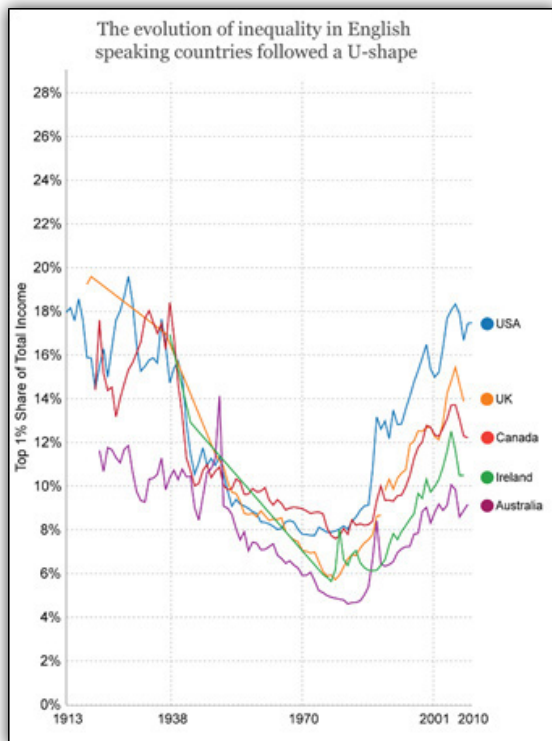
Dit punt van kritiek op het kapitalistische economisch systeem, dat het geen aandacht heeft voor de verdeling van de rijkdom, is lange tijd weggehoond door de kapitalistische economen. In 1980 schreef Irving Kristol, één van de leidende kapitalistische intellectuelen tijdens de tweede helft van de 21ste eeuw, een essay voor het Amerikaanse Nationaal Bureau

voor Economisch Onderzoek (National Bureau for Economic Research) getiteld “Enkele Persoonlijke Overdenkingen betreffende Economisch Welzijn en Inkomensverdeling (Some Personal Reflections on Economic Well-Being and Income Distribution)” waarin hij het sentiment onder beleidsmakers betreffende ongelijkheid op dat moment als volgt verwoordde: *“Wat is het nut van al deze studies [naar ongelijkheid] en de onophoudelijke stroom aan controverses die zij genereren? Als men deze kwestie bespreekt met economen, dan ontdekt men dat zij van mening zijn dat, op een of andere manier, inkomensongelijkheid een belangrijke band zou moeten hebben met andere belangrijke kwesties zoals economische groei, economische stabiliteit of instabiliteit, sociale en historische stabiliteit of instabiliteit, of zelfs het gevoel van welzijn dat we op zo vage wijze verwoorden met termen als ‘geluk’ en ‘tevredenheid’.* Edoch, het is opmerkelijk hoe weinig aan zulke relaties gevonden is door economisch en sociaal onderzoek. Toenames en afnames in ongelijkheden, zoals gewoonlijk gemeten, lijken een willekeurige relatie te onderhouden met zowel sociale onrust als met sociale stabiliteit, met zowel economische neergang als met economische groei, met zowel politieke orde als politieke chaos, met zowel een toename aan individuele en sociale ziektes (oftewel zelfmoord, alcoholisme, drugsverslaving, misdaad) als met een afname. Men krijgt de indruk dat ongelijkheid een belangrijk onderwerp is voor sociale wetenschapper van vandaag de dag alhoewel dit belang niet door empirisch onderzoek geverifieerd is.” [2]

De ongelijkheid in de wereld anno 2015

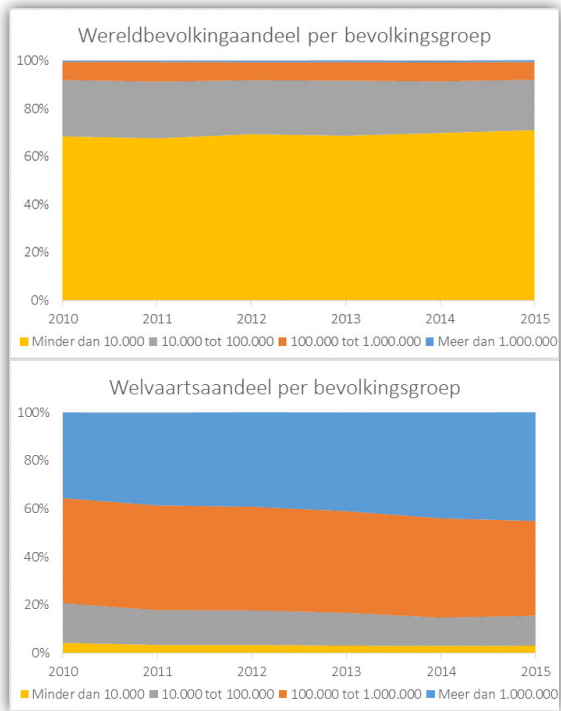
Terwijl de kapitalisten zich dus niet interesseerden in ongelijkheid is deze sterk toegenomen. Onderzoek gedaan door de econoom Max Roser van het Instituut voor Nieuwe Economische Ideeën laat zien dat juist in de meest pure kapitalistische landen, de Angelsaksische landen Amerika, Groot-Brittannië, Canada, Australië en Ierland, de ongelijkheid sterk gestegen is de voorbije jaren. Tijdens en direct na de Tweede Wereldoorlog nam de ongelijkheid af in deze landen. Maar vanaf 1980 is de ongelijkheid daar zo sterk gestegen dat deze in 2010 bijna weer terug was op het niveau van de Victoriaanse tijd, zoals

beschreven in de boeken van Charles Dickens. [3]

Bron: Max Rosen

Onderzoek van de Zwitserse investeringsbank Credit Suisse heeft aangetoond dat anno 2015 de miljonairs van de wereld, %0.7 van de wereldbevolking, bijna de helft van alle rijkdom bezitten – %45 om precies te zijn. De iets grotere groep rijken op aarde, dit zijn degenen die meer dan 100.000 dollar bezitten, oftewel %7.3 van de wereldbevolking, bezitten zelfs %85 procent van alle rijkdom. Ten gevolge hiervan moeten de middenklasse, die %21.0 van de wereldbevolking uitmaakt, en de armen, die %71.0 van de wereldbevolking uitmaken, het met %12.5 respectievelijk %3.0 van de rijkdom doen. [4]

Bron: Credit Suisse

Wereldbevolkingaandeel (boven) en welvaartsaandeel (beneden) per bevolkingsgroep. Onderaan het aandeel van de armen. Daarboven het aandeel van de middenklasse. Daar weer boven het aandeel van de rijken exclusief de miljonairs. Helemaal bovenaan het aandeel van de miljonairs.

De grafiek links laat zien dat de armen en de middenklasse verreweg het grootste deel van de wereldbevolking uitmaken. De miljonairs bovenaan de grafiek zijn zo weinig dat ze bijna niet zichtbaar zijn. De grafiek rechts laat zien dat de miljonairs en de overige rijken verreweg het grootste deel van de welvaart in bezit hebben. In dit geval is het aandeel van de armen onderaan op de grafiek zo klein dat deze bijna niet zichtbaar is.

De moderne kapitalistische visie betreffende ongelijkheid: Van “geen probleem” naar “groot probleem”

Terwijl ongelijkheid dus toegenomen is, is er een beter begrip ontstaan van de relatie tussen kapitalisme en ongelijkheid enerzijds en de invloed die ongelijkheid heeft op een economie anderzijds.

Betreffende de relatie tussen kapitalisme en ongelijkheid heeft onderzoek van de Franse econoom Thomas Piketty aangetoond dat de waargenomen toename van ongelijkheid in de kapitalistische wereld niet toevallig is. Voor zijn boek “Kapitaal in de Éénentwintigste Eeuw (Capital in the Twenty-First Century)” analyseerde Piketty ongelijkheidsdata betreffende twintig landen, van over heel de wereld, teruggaand tot in de 18e eeuw. De conclusie die Piketty hieruit trok was dat kapitalisme altijd neigt naar voortdurend groeiende ongelijkheid, en dat er geen krachten zijn die duwen in de richting van grotere gelijkheid. De periodes van afnemende ongelijkheid die kapitalisme heeft gekend zijn volgens Piketty allemaal uitzondering op deze regel en hebben te maken met de vernietiging die oorlog tot stand brengt. [5]

Voor wat betreft de invloed van ongelijkheid op een economie, in 2015 publiceerde het IMF een rapport onder de titel “Oorzaken en Gevolgen van Inkomensongelijkheid: Een Wereldwijde Blik (Causes and Consequences of Income Inequality: A Global Perspective)” waarin het zei: “Onze analyse geeft aan dat de verdeling van inkomen van belang is voor groei. Om precies te zijn, als het inkomenstaandeel van de top 20 procent (de rijken) toeneemt, dan neemt de groei van de economie af over de middellange termijn, wat erop lijkt te wijzen dat de voordelen [van economische groei] niet omlaag druppelen [naar de armen]. Hiertegenover wordt een toename van het inkomenstaandeel van de onderste 20 procent (de armen) geassocieerd met hogere economische groei.” [6] Met andere woorden, het is nu duidelijk dat ongelijkheid als een rem op economische groei werkt. En des te groter de ongelijkheid, des te harder deze rem ingedrukt wordt.

Dit alles heeft ertoe geleid dat het onderwerp

ongelijkheid uit het kapitalistische verdomhoekje is gehaald, want de kapitalisten hebben zich gerealiseerd dat ongelijkheid slecht is en dat het kapitalistische economisch systeem ongelijkheid erger maakt. Dientengevolge houden nu niet enkel kapitalistische economen zich bezig met het ongelijkheidsvraagstuk. De Council on Foreign Relations, de belangrijkste politieke denktank in Amerika, heeft de eerste uitgave van haar Foreign Affairs magazine in 2016 volledig gewijd aan ongelijkheid. In zijn redactioneel voor deze uitgave legde Gideon Rose, de chef-redacteur, uit waarom precies: “Het oude gezegde van de kikkers en kokend water is natuurlijk niet waar: wanneer de temperatuur stijgt zullen zij uit de ketel springen als ze kunnen. Het democratische publiek, dat alsmeer meer druk voelt, zal zich meest waarschijnlijk niet anders gedragen.” [7] Oftewel, de beleidsmakers in de kapitalistische landen hebben zich gerealiseerd dat als er niets aan het probleem van toenemende ongelijkheid gedaan wordt, dat dan mogelijk de publieke opinie zich tegen het kapitalisme zal keren en de mensen op zoek zullen gaan naar een andere, alternatieve ideologie.

Anna 2016 is ongelijkheid dus zowel één van de voornaamste economische en politieke problemen voor beleidsmakers. Precies zoals Taqiuddin An Nabhani 60 jaar geleden al concludeerde. Maar, hebben de kapitalisten een oplossing? Voor een antwoord op deze vraag moet onderzocht worden wat precies in kapitalisme zorgt voor alsmear groeiende ongelijkheid.

De oorsprong van het ongelijkheid-probleem van kapitalisme

Joseph Stiglitz, winnaar van de Nobelprijs voor economie in 2001, heeft onderzoek gedaan naar waarom kapitalisme zorgt voor toename van ongelijkheid. Zijn conclusie is dat de oorsprong van het probleem niet ligt in het economisch systeem van kapitalisme maar in diens politieke systeem, de democratie. In zijn boek “De Prijs van Ongelijkheid: Hoe de Huidige Verdeelde Samenleving Onze Toekomst Bedreigt (The Price of Inequality: How Today's Divided Society Endangers Our Future)” haalt hij verschillende voorbeelden aan die bewijzen hoe de rijke elite in

Amerika het politieke proces domineert. Stiglitz bespreekt het belastingstelsel dat toestaat dat rijken een lager belastingpercentage betalen over hun inkomen dan niet-rijken. Hij bespreekt de staatssteun voor de Amerikaanse banken die tijdens de Grote Financiële Crisis van 2008 schadeloos werden gesteld door de Amerikaanse regering. En ook de impliciete subsidies voor de Amerikaanse farmaceutische bedrijven, omdat zij van de Amerikaanse regering de prijs krijgen die zij vragen voor hun medicijnen daar de Amerikaanse regering zelf een wet heeft aangenomen die het haar verbiedt om te onderhandelen over de prijs die ze betaalt voor medicijnen (ze moet simpelweg de prijs betalen die de farmaceutische bedrijven vragen). Dergelijk staatsbeleid is duidelijk niet in het belang van gans de Amerikaanse bevolking, zegt Stiglitz, enkel in het belang van de rijke elite. Dat dergelijk beleid gevoerd wordt is derhalve een bewijs dat de belangen van de rijke elite het Amerikaanse staatsbeleid controleren. De Amerikaanse regering doet wat de rijken willen en dan is het niet verwonderlijk dat de rijken alsmar rijken worden ten koste van alle anderen in de samenleving, zo concludeert hij. [8]

De professoren Martin Gilens van de Princeton Universiteit en Benjamin Page van de Northwestern University hebben op gestructureerde wijze Stiglitz's aanklacht tegen democratie onderzocht. Zij hebben naar 1.779 Amerikaanse beleidsinitiatieven uit de periode 2002 – 1981 gekeken en dezen vergeleken met de voorkeuren van de “gemiddelde Amerikaan” (het 50ste inkomenspercentiel), de voorkeuren van de “rijke Amerikaan” (90ste inkomenspercentiel) en de voorkeuren van de grote lobby-groeperingen in Amerika op het moment van de beleidsinitiatieven. Wat bleek was dat de “gemiddelde Amerikaan” alleen kreeg wat hij wilde als zijn voorkeur hetzelfde was als wat de “rijke Amerikaan” wilde. Als de voorkeur van de “gemiddelde Amerikaan” anders was, dan werd hij stevast genegeerd door de Amerikaanse overheid en kreeg de “rijke Amerikaan” zijn zin. [9]

De democratie is dus inderdaad, zoals Stiglitz zegt, niet het stelsel van “one person, one vote”, maar het stelsel van “one dollar, one vote” waar de rijken hun rijkdom kunnen gebruiken om

altijd hun zin te krijgen en alsmar meer van de rijkdom te vergaren.

Kan kapitalisme haar ongelijkheid-probleem oplossen?

De door kapitalistische economen meest besproken oplossing voor het probleem is herverdeling, oftewel hogere belastingen heffen op de rijken en dit geld dan verdelen onder de overige mensen in de samenleving. Dit is eigenlijk opmerkelijk. De focus op corrigeren, niet op voorkomen, geeft namelijk aan dat de kapitalisten niet weten hoe ze de neiging van hun stelsel naar ongelijkheid moeten bestrijden.

Volgens Thomas Piketty zou een belasting op kapitaal een goede bron van inkomsten zijn om de herverdeling te bekostigen. [10]

De Britse econoom Andy Atkinson stelt in zijn boek “Ongelijkheid: Wat Kan Gedaan Worden? (Inequality: What Can Be Done?)” voor om ook de belasting op huizen te verhogen, door duurdere huizen een hoger percentage te laten betalen; om de belasting op erfenissen te verhogen door grotere erfenissen een hoger percentage te laten betalen; en om de inkomstenbelasting terug progressief te maken door hogere inkomsten een hoger percentage te laten betalen. Dit geld zou dan ondermeer gebruikt moeten worden om iedereen een minimum-inkomen te garanderen zodat de armen direct de beschikking zouden krijgen over een groter deel van de rijkdom, zegt Atkinson verder [11].

Aan het plan tot herverdeling kleeft zowel een economisch als een politiek probleem, echter. Het economisch probleem is dat de kapitalistische economische theorie die zegt dat belastingen de markt verstoren. Belastingen verhullen de “echte” kostprijs van goederen waardoor het prijsmechanisme in de war wordt geschopt, zo zegt de standaard economische theorie van kapitalisme. En belastingen, vooral progressieve belastingen, ontnemen mensen de motivatie om hard te werken en ondernemer te worden. Herverdeling zal ten gevolge van invloeden zoals dezen leiden tot lagere economische groei, zo is tot dusver altijd de consensus geweest onder

kapitalistische economen. Er zijn wel onderzoeken gedaan die hebben geleid tot conclusies die ingaan tegen deze algemeen geaccepteerde wijsheid, zoals het onderzoek “Herverdeling, ongelijkheid en duurzame groei: Een heroverweging van het bewijs (Redistribution, inequality, and sustainable growth: Reconsidering the evidence)” door economen van het IMF [12], maar het zal niet eenvoudig zijn om het primaire heilige huisje “minder overheidsbemoeienis is altijd beter” van de kapitalistische economie omver geworpen te krijgen.

Het politieke probleem voor het plan van herverdeling is nog groter, echter. De analyse zegt dat de oorsprong van het ongelijkheidsprobleem de controle van de rijke elite over de democratie is. Zij hebben hun controle over de politiek gebruikt om de samenleving te ordenen op de manier die in hun voordeel is, waardoor een alsmaar groter deel van de rijkdom in bezit komt. Het plan van herverdeling zal echter door de politiek goedgekeurd en ten uitvoer gebracht moeten worden. Dit betekent effectief dat de rijke elite akkoord moeten gaan met het herverdelingsplan. En hoe realistisch is het om te verwachten dat de rijke elite, na decennia lang gewerkt te hebben om een groter deel van de rijkdom te kunnen vergaren, nu plotseling het tegenovergestelde hiervan zal steunen?

[1] “The economic system of Islam”, Taqiuddeen An Nabhani, http://www.hizb-ut-tahrir.org/PDF/EN/en_books_pdf/09_The_Economic_System_in_Islam_2013_17.06_.pdf

De twee andere kernpunten van An Nabhani’s kritiek zijn:

Ten eerste, de vermenging in kapitalistische economie van het economisch systeem met economische wetenschap. Het economisch systeem gaat over hoe de mens bezit tot stand mag brengen, hoe hij zijn bezit mag gebruiken en hoe hij hiervan afstand mag doen. Dit zijn ideologische vraagstukken, gebonden aan de fundamentele visie op het leven die men hanteert. Economische wetenschap, daarentegen, gaat over productie, efficiëntie, innovatie. Zoals alle wetenschappen gaat ook economische wetenschap dus niet over goed en kwaad of beter en slechter, maar over meer en minder, sneller en langzamer, enzovoorts. In het kapitalisme, echter, is “goed” gedefinieerd als “meer” en “slecht” als “minder” – effectief een vermenging van “systeem” en “wetenschap”. Onjuist, want twee verschillende onderwerpen behoren niet als één en dezelfde behandeld te worden.

Ten tweede, de vermenging in kapitalistische economie

van de concepten “waarde” en “prijs”. De waarde van een goed of dienst is de mate waarin het een menselijke behoefte kan bevredigen. Bijvoorbeeld de waarde van water heeft te maken met de mate waarin het de dorst kan lessen. Dit is onafhankelijk van het aanbod van of de vraag naar water. Het is afhankelijk van de intrinsieke eigenschappen van water. De prijs van water, daarentegen, is volledig afhankelijk van vraag en aanbod. Deze gaat omhoog wanneer er schaarste is en omlaag wanneer er overvloed is, alhoewel de intrinsieke eigenschappen van het water in beide situaties identiek hetzelfde zijn. Daarom is het onjuist om de prijs van een goed of dienst te gebruiken om de waarde ervan uit te drukken, zoals het kapitalisme doet.

[2] “Some Personal Reflections on Economic Well-Being and Income Distribution”, Irving Kristol, gepubliceerd als “Why inequality doesn’t matter” in Foreign Policy magazine, <https://www.foreignaffairs.com/why-inequality-doesnt-matter>

[3] “Income Inequality”, Max Rosen, <http://ourworldindata.org/data/growth-and-distribution-of-prosperity/income-inequality/>

[4] “Global Wealth Report 2015”, Credit Suisse, <https://www.credit-suisse.com/je/en/about-us/research/research-institute/global-wealth-report.html>

[5] “Capital in the Twenty-First Century”, Thomas Piketty, <http://www.hup.harvard.edu/catalog.php?isbn=9780674430006>

[6] “Causes and Consequences of Income Inequality: A Global Perspective”, IMF, <https://www.imf.org/external/pubs/ft/sdn/2015/sdn1513.pdf>

[7] “Inequality”, Gideon Rose, Foreign Affairs Magazine, Januari & Februari 2016, <https://www.foreignaffairs.com/articles/world/08-12-2015/inequality>

[8] “The Price of Inequality: How Today’s Divided Society Endangers Our Future”, Joseph Stiglitz, <http://books.wwnorton.com/books/the-price-of-inequality/>

[9] “Testing Theories of American Politics: Elites, Interest Groups, and Average Citizens”, Martin Gilens and Benjamin Page, www.princeton.edu/~mgilens/Gilens20%homepage20%materials/Gilens20%and20%Page/Gilens20%and20%Page-202014%Testing20%Theories20%14-7-3.pdf

[10] Ibidem noot 5

[11] “Inequality: What Can Be Done?”, Andy Atkinson, <http://www.hup.harvard.edu/catalog.php?isbn=9780674504769>

[12] “Redistribution, inequality, and sustainable growth: Reconsidering the evidence”, Andrew Berg, Jonathan Ostry en Charalambos Tsangarides, <http://www.voxeu.org/article/redistribution-inequality-and-sustainable-growth>

**Zijn de beloftes van de
Islamitische Staat Al Khilafa
verstandig?**

De Islamitische wetgeving die door de Islamitische Staat Al Khilafa geïmplementeerd zal worden doet de mensen beloftes die de aanhangers van het kapitalisme vreemd in de oren zullen klinken.

Bijvoorbeeld belooft Islam iedere inwoner van de Islamitische Staat een minimum inkomen, omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“De zoon van Adam kent geen groter recht dan deze drie dingen: een huis waarin hij mag verblijven, een stuk kled waarmee hij zijn naaktheid mag bedekken, en een stuk brood en water.”* (At Tirmidhi). De betekenis hiervan is dat als iemand niet door middel van werk aan het inkomen kan komen dat nodig is voor onderdak, kleding en voedsel, en zijn familie ook niet in staat is om hem dit te geven, dat de Islamitische Staat er dan voor moet zorgen dat hem dit gegeven wordt.

Een verdere belofte is gratis onderwijs voor de burgers van de Islamitische Staat. Dit is omdat Profeet Mohammed (saw) als leider van de Islamitische Staat de verantwoordelijkheid voor het aanbieden van onderwijs op zich nam. Na de Slag van Badr oordeelde Profeet Mohammed (saw) dat de 70 Mekkanen die door de moslims gevangen waren genomen losgeld moesten betalen voor hun vrijheid: 4.000 dirham of het leren van lezen en schrijven aan de kinderen in Al Madina. (In “At Tabagaat al Koebra” door Ibn Sa’ad al Baghdadi). Dit is een bewijs dat de Islamitische Staat verplicht is om ten minste het basisonderwijs te organiseren en gratis aan te bieden aan haar onderdanen. Profeet Mohammed (saw) heeft ook gezegd: *“Geen schade en geen schade toebrengen.”* (Ad Daaraqoetni). Aangezien de ervaring leert dat kennis een samenleving vooruit helpt, zowel op het economische, sociale, militaire als het religieuze vlak, betekent dit dat de Islamitische Staat ook voortgezet en zelfs wetenschappelijk onderwijs moet organiseren en beschikbaar moet stellen aan haar onderdanen. Want als de mensen niet dergelijk onderwijs kunnen genieten, dan wordt de samenleving schade toegebracht.

In de Islamitische Staat zal niet alleen het onderwijs gratis aangeboden worden maar ook de gezondheidszorg. Want in de visie van Islam kent de mens drie basisbehoeften, te weten veiligheid, voeding en gezondheid. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd: *“Wie vrij is van ziekte,*

beschermd en veilig onder zijn mensen beweegt, en voldoende eten voor de dag heeft, voor hem is het alsof hij gans de doenya (huidige wereld) bezit”. (At Tirmidhi, Ibn Maadja). Bovendien heeft Profeet Mohammed (saw) gezegd: *“Ieder van jullie is een herder. En ieder van jullie zal ondervraagd worden (op de Dag des Oordeels) betreffende zijn kudde. Een heerser is een herder die ondervraagd zal worden betreffende zijn kudde...”* (Boechari, Moeslim). Dit betekent dat de Islamitische Staat gezondheidszorg moet organiseren voor haar onderdanen, omdat gezondheid een basisbehoefte is en de Khalifa moet zorgen voor de behoeften van de mensen. Na zijn emigratie naar Al Madina organiseerde Profeet Mohammed (saw) daarom ziekenzorg voor de moslims. Hij (saw) stuurde een dokter naar Oebay bin Ka’ab toen deze ziek was. (Boechari). Tijdens de Slag van de Greppel liet hij (saw) een tent opzetten om de gewonden in te verzorgen. (Moeslim). En hij (saw) gaf de moslima Roefaida bint Sa’ad Al Aslamiyya (ra) een beloning uit de oorlogsbuit gelijk aan de beloning voor de soldaten omdat zij tijdens veldslagen als verpleegster dienst deed. (In “Kitaab Al Maghaazi” door Al Waqidi). Verder voorzag Roefaida vanuit een tent opgezet in de moskee van Profeet Mohammed (saw) de mensen van Al Madina van gratis medische zorg. (Ibn Ishaq).

Een verdere belofte is dat de burgers van de Islamitische Staat zullen delen in de voorraden van water en energie waar zij als gemeenschap afhankelijk van zijn. De reden hiervoor is dat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“De moslims delen in drie dingen: water, vuur en weidegrond.”* (Aboe Dawoed). De consequentie van dit gedeelde eigendom is dat de moslims nooit meer zullen betalen voor drinkwater, irrigatiewater, elektriciteit en brandstof dan wat het kost om dit te produceren uit de beschikbare bronnen, omdat deze zaken in principe hun bezit zijn.

Voor de kapitalisten zijn dit zeer vreemde beloftes omdat deze rechten in het kapitalisme niet gelden. Het fundament onder de kapitalistische visie is vrijheid van bezit, wat betekent dat iedereen alles tot zijn eigen, private bezit mag maken. Bij privaat bezit geldt dat de eigenaar anderen mag weigeren gebruik te maken van het feit. In het kapitalisme geldt daarom “Als je iets wilt, zul je

ervoor moeten betalen”.

In het nu volgende zal uitgelegd worden waarom genoemde beloftes van Islam onverstandig zijn in de visie van de kapitalisten. Hierna zal uitgelegd worden waarom de visie van de kapitalisten op deze zaken verkeerd is.

Waarom zijn de beloftes van Islam onverstandig volgens de kapitalisten?

De beloftes van de Islamitische Staat staan lijnrecht tegenover de adviezen van de instellingen zoals het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank (WB) die rond de wereld het kapitalisme propaganderen.

Het IMF werkt gewoonlijk samen met landen die acute economische problemen hebben, zoals wanneer een regering haar schulden niet meer kan betalen of wanneer de financiële sector van een economie op instorten staat. De WB werkt samen met landen die niet genoeg geld hebben om ontwikkelingsprojecten te ondernemen, zoals het aanleggen van wegen, nutsvoorzieningen, enzovoorts.

De hulp van deze beide instellingen komt met voorwaarden. Om de hulp te krijgen moeten landen de economische adviezen van het IMF en de WB volgen. Omdat beide instellingen zich baseren op het kapitalistische gedachtegoed, komen de adviezen van beiden grotendeels overeen.

Een land dat steun wil moet zich concentreren op het voorkomen van een begrotingstekort, oftewel niet meer uitgeven dan het aan belastingen binnenkrijgt, en het vrijmaken van de markt. Het idee achter de focus op het begrotingstekort is dat een land zonder begrotingstekort door internationale investeerders als betrouwbaar en capabel gezien zal worden, en dus meer internationale investeringen zal aantrekken. Dankzij deze investeringen zullen de mensen in het land dan banen kunnen krijgen, waardoor de economie zal groeien. Het idee achter de focus op het vrijmaken van de markt is dat dit ondernemen makkelijker maakt, waardoor mensen meer mogelijkheden zullen hebben om ondernemingen

te beginnen en hiermee geld zullen kunnen verdienen, waardoor de economie verder zal groeien. Conform de standaard economische theorie in kapitalisme gaan het IMF en de WB er van uit dat iedereen in een land, of toch tenminste de meeste mensen, profiteren van een groeiende economie.

In de praktijk komen deze adviezen van het IMF en de WB er op neer dat een land:

- Uitkeringen voor werkloosheid, arbeidsongeschiktheid, ouderdom, enzovoorts, moet beperken of zelfs helemaal moet afschaffen. Want, zeggen het IMF en de WB, uitkeringen maken het moeilijk voor een land om een sluitende begroting te hebben.

- Bezuinigingen op onderwijs en ziekenzorg moeten doorvoeren. In de plaats hiervan moet het land dan ruimte maken voor (internationale) ondernemingen om private scholen en ziekenhuizen op te zetten wiens doel het maken van winst is. Ook dit zal volgens het IMF en de WB landen helpen om een sluitende begroting te realiseren, terwijl de vrije markt er tegelijkertijd voor zal zorgen dat onderwijs en ziekenzorg beschikbaar is voor de mensen. En wel tegen een kostprijs die lager is dan wanneer de overheid deze diensten aanbiedt, zeggen het IMF en de WB, omdat volgens hen ondernemingen die zich op winst concentreren efficiënter werken dan staatsinstellingen. Wanneer desalniettemin de verkoopprijs voor onderwijs en ziekenzorg stijgt dan zeggen het IMF en de WB dat dit goed is voor de economie omdat de mensen anders teveel onderwijs en ziekenzorg gebruiken en dezen feitelijk verkwisten (te veel jaren op de universiteit rondhangen zonder een diploma te halen, een ziekenhuis bezoeken voor zelfs de allerkleinste van kwaaltjes, enzovoorts). Door de hogere prijs stoppen ze hier dan mee, waardoor de verkwisting van middelen in de economie verminderd wordt. De hierdoor bespaarde middelen kunnen dan uitgegeven worden aan andere zaken die meer waarde voor de economie hebben. Voor al deze redenen versnellen ook deze maatregelen volgens het IMF en de WB de economische groei.

- Staatsbedrijven in het bereik van watervoorziening, elektriciteitsvoorziening en

olie & gas moeten privatiseren, en subsidies voor water, elektriciteit en brandstof moet beëindigen. In plaats hiervan moet het land vrije markten creëren voor water, elektriciteit en brandstof, zodat (internationale) ondernemingen op deze markten kunnen concurreren om winst te maken. Dit argumenteren het IMF en de WB op dezelfde wijze als de bezuinigingen op onderwijs en ziekenzorg. Door deze zaken over te laten aan private ondernemingen zal het land geld besparen en zullen deze producten tegen de marktprijs verhandeld worden waardoor mensen er niet langer excessief gebruik maken van zullen maken, en zal dus meer economische groei realiseren.

– Belasting op Toegevoegde Waarde (BTW) moeten introduceren om meer inkomen voor de overheid te genereren.

Waarom de visie van de kapitalisten verkeerd is (Oftewel, waarom de beloftes van de Islamitische Staat verstandig zijn)

De beloftes van de Islamitische Staat Al Khilafa staan duidelijk haaks op hetgeen de economen van het IMF en de WB juist achten. Dit betekent niet, echter dat de beloftes van de Islamitische Staat onverstandig zijn.

Het IMF en de Wereldbank zijn mislukkingen
Het IMF en de WB hebben met hun adviezen nog geen enkel land de armoede uit weten te trekken. Chili is feitelijk het enige land dat na interventie van het IMF er economisch op vooruit is gegaan. Maar, als het IMF en de WB na honderden van interventies en projecten rond de wereld de voorbij vijftig jaar slechts één succesverhaal kunnen presenteren, dan is dit land eerder een bewijs van mislukking dan van succes.

(Bovendien heeft Chili op kritieke punten de IMF en WB adviezen juist niet gevolgd. Het heeft bijvoorbeeld het onderwijs niet geprivatiseerd en de winning van natuurlijke mineralen ondergebracht in staatsbedrijven.[1])

Volgens Joseph Stiglitz, nobelprijs-winnaar in

de economie en tot 1999 een topman binnen de WB, hebben het IMF en de WB Afrika niet vooruit, maar zelfs achteruit geholpen. “Het enige land met een positieve ervaring met het IMF is Botswana”, zei Stiglitz, “Want daar zei men tegen het IMF ‘oprotten!’.” [2]

Waar de adviezen van het IMF en de WB iets van economische groei realiseerden, daar ging dit gewoonlijk gepaard van een grote stijging in de inkomensongelijkheid. Meer van de welvaart ging naar een rijke elite en minder bleef over voor de rest van de samenleving, waardoor in de praktijk de meeste mensen niet profiteerden van de groei. [3]

Hierdoor hebben het IMF en de WB de groei van de landen die zij geadviseerd hebben beperkt, want onderzoek heeft duidelijk gemaakt dat inkomensongelijkheid als een rem op economische groei werkt. [4] In reactie heeft de WB een nieuwe doelstelling geïntroduceerd, “Inclusive Growth (Groeï voor Allen)”, waar zij voorheen enkel keek naar totale groei [5] en heeft het IMF (plotseling) opgeroepen tot het bestrijden van inkomensongelijkheid middels specifiek beleid. [6] Maar beide organisatie weigeren te erkennen dat hun adviezen iets met de toenemende inkomensongelijkheid van doen hebben.

Op indirecte wijze hebben het IMF en de WB zelf erkent dat hun adviezen waardeloos zijn. Zij hebben namelijk geen van de westerse landen hun traditionele recepten geadviseerd, toen dezen in 2008 in grote financiële problemen kwamen. In plaats van de gebruikelijk verwerping van subsidies en andere staatssteun voor ondernemingen was het IMF nu ineens zeer positief over de massale staatssteun die de banken in de westerse wereld gegeven werd door hun overheden. [7] En in plaats van haar gebruikelijke eis tot bezuinigen adviseerde het IMF de westerse landen “Geef meer uit!”. [8] Met andere woorden, het IMF weet drommels goed dat het de arme landen in de wereld altijd slecht advies heeft gegeven, advies waar deze landen niet van profiteren maar waar de eigenaren van het IMF – de westerse landen – van profiteren.

Dus wie de visie van het IMF en de WB als uitgangspunt neemt om andere visies mee te

beoordelen, die is in werkelijkheid onverstandig en onrealistisch!

Subsidies en verkwisting: een economische wet of een probleem van kapitalisme?

Voor wat betreft het idee dat marktprijzen verkwisting voorkomen, oftewel dat het aanbieden van gratis onderwijs en gezondheidszorg, en water, elektriciteit en brandstof tegen kostprijs, leidt tot verspilling en verkwisting, dit is niet een natuurwet maar een ervaring van de kapitalistische economen.

Dit heeft feitelijk te maken met de ideeën waarmee de mensen in kapitalisme worden opgevoed. In kapitalisme wordt gelukzaligheid gedefinieerd als “de mate waarin een mens zijn (materiële) behoeftes kan bevredigen”. Verder worden de mensen in kapitalisme aangespoord om individualistisch te zijn, want, zo zegt men, als de mens teveel nadenkt over wat andere mensen willen dan volgt hij zijn eigen verlangens niet en kan hij niet gelukkig worden. Het resultaat van het materialisme en individualisme van kapitalisme is dat als de mensen iets beschikbaar wordt gesteld zij zullen proberen zoveel mogelijk hiervan te gebruiken, omdat zij denken dat dit hen gelukkiger maakt en omdat zij niet denken aan anderen. In zo een situatie leiden subsidies dus inderdaad tot verkwisting.

In de Islamitische Staat Al Khilafa zullen de mensen echter met andere ideeën opgevoed worden. Bijvoorbeeld, volgens Islam is gelukzaligheid niet in materieel genieten maar in het streven naar de Tevredenheid van Allah (swt). Verder spoort Islam de gezamenlijkezin aan door de mensen te leren dat het helpen van anderen en het zorgen voor anderen een weg is die leidt tot de Tevredenheid van Allah (swt). In een samenleving die op deze ideeën is gebaseerd zullen subsidies niet leiden tot verkwisting. De mensen zullen juist voorzichtig zijn met het vragen voor de gesubsidieerde diensten en goederen uit zorg dat hun gebruik van het aanbod de belangen van andere mensen zal schaden. De mensen zullen zich namelijk bewust zijn dat zij verantwoording af moeten leggen tegenover hun gemeenschap voor hun gebruik van het aanbod van onderwijs, gezondheidszorg, water en energie.

Een praktische voorbeeld van deze Islamitische mentaliteit, en waar deze toe leidt, is in de memoires van iemand die lange tijd in de gevangenschappen van Jordanië moest verblijven. Hij beschreef hoe hij daar iemand ontmoette die bijzonder bewust was van de Islamitische wetgeving. Hij observeerde deze persoon terwijl die de rituele wassing (“*woedhoe*”) verrichtte en hij merkte dat deze persoon bijzonder zuinig met het water was. Hij gebruikte slechts een klein beetje om zijn handen nat te maken, om dezen vervolgens te strijken over de onderarmen, het gezicht, het haar en de voeten. Hij vroeg deze man, gekserend: “*Ben je soms bang dat het water van de gevangenis op zal raken?*”. De man antwoordde: “*Dit (water) is iets waar de moslims het bezit van delen (oftewel het is van hen allen). Het moet daarom behouden worden en mag niet verkwist worden*”. [9]

Met andere woorden, het probleem dat de kapitalistische economen waarnemen is niet een economische wet maar een kwestie van mentaliteit – een de problematische mentaliteit zal Islam veranderen.

“Marktprijzen” onderschatten de waarde van onderwijs

Het IMF en de WB zeggen dat mensen de echte kost van goederen en diensten moeten kennen en dezen moeten gebruiken wanneer ze beslissen over hun uitgaven. Ze moeten namelijk de echte kost vergelijken met het profijt dat ze denken te kunnen halen uit goederen en diensten, zeggen het IMF en de WB, zodat ze het meeste profijt zullen kunnen realiseren door hun uitgaven.

Verder zeggen het IMF en de WB dat de subsidies voor onderwijs en gezondheidszorg de echte kost van deze diensten onduidelijk maken, omdat bij subsidies een deel van de kost niet door de mensen maar door de staat betaald wordt. De mensen die van deze diensten gebruik willen maken gaan de kost van deze diensten dus onderschatten, waardoor ze tot de beslissing komen om meer van deze diensten te gebruiken dan ze eigenlijk zouden moeten.

Het IMF en de WB hebben gelijk dat subsidies de echte kost van goederen en diensten onduidelijk maken voor de mensen waardoor ze deze onderschatten. Het IMF en de WB onderschatten

zelf, echter, het echte profijt in zaken zoals onderwijs en gezondheidszorg.

Het IMF en de WB kijken in hun economische modellen enkel naar het profijt in deze diensten voor het individu dat van hen gebruik maakt. En dan voor dit individu enkel het materiële profijt: hoeveel meer geld gaat hij of zij verdienen door het extra onderwijs of de extra gezondheidszorg?

In werkelijkheid, echter, is er veel meer profijt in onderwijs en gezondheidszorg dan enkel het materiële profijt voor het individu.

Betreffende onderwijs, bijvoorbeeld, heeft statistisch onderzoek aangetoond dat samenlevingen met een hoger algemeen opleidingsniveau een snellere economische groei kennen en minder werkeloosheid. Statistisch onderzoek heeft ook aangetoond dat mensen met een hoog opleidingsniveau gezonder en langer gezond leven dan mensen met een laag opleidingsniveau. Mensen met een hoog opleidingsniveau zijn gewoonlijk ook meer betrokken bij het welzijn van hun samenleving. En, mensen met een hoog opleidingsniveau zijn meer tevreden met hun leven dan mensen met een laag opleidingsniveau. Dit zijn allemaal voordelen van onderwijs die in de profijtbepaling van het IMF en de WB niet meetellen, omdat hun profijtbepaling enkel kijkt naar het extra geld dat het individu verdient door het extra onderwijs. [10]

De realiteit is, derhalve, dat individuen de neiging hebben het profijt in onderwijs te onderschatten. Wanneer mensen nadenken over een extra opleiding dan hebben zij de neiging om de invloed van deze opleiding op andere mensen in hun samenleving, en om het profijt buiten het financiële profijt, te negeren. Zouden mensen dus, zoals het IMF en de WB willen, de echte kost van het onderwijs vergelijken met wat zij als het profijt in dit onderwijs zien, dan zouden ze de echte kost vergelijken met een te laag profijt. Het aanbieden van gesubsidieerd onderwijs is derhalve verstandig omdat het ervoor zorgt dat er weer balans is tussen de kost en het profijt die mensen gebruiken voor hun persoonlijke analyse. Ze onderschatten dan niet enkel het profijt maar ook de kost, waardoor ze vanuit het perspectief van de samenleving een betere beslissing over

extra onderwijs zullen nemen dan wanneer ze de echte kost vergelijken met een te laag profijt.

Bovendien, wanneer de toegang tot onderwijs afhankelijk is van rijkdom, dan gaat een groot deel van de intellectuele capaciteit van een natie verloren. De verdeling van de intellectuele capaciteit, de capaciteit tot leren en het gebruiken van kennis, is immers niet gebaseerd op rijkdom. Een kind geboren in een arm gezin kan geboren worden met een grotere intellectuele capaciteit dan een kind uit een rijk gezin. Wanneer de toegang tot onderwijs afhankelijk is van rijkdom, dan zal een samenleving dus geen gebruik kunnen maken van de intellectuele capaciteiten van hen die niet rijk geboren worden – en dit is meestal een meerderheid in de samenleving!

Het aanbieden van gratis onderwijs is daarom eveneens verstandig. Want in de wetenschap dat de invloed van een hoge opleiding van een persoon zo positief is op verschillende anderen, laat het de samenleving profiteren van al de aanwezige intellectuele capaciteit en niet slechts een deel ervan.

“Marktprijzen” onderschatten de waarde van gezondheidszorg. Ook betreffende gesubsidieerde gezondheidszorg zijn verschillende positieve effecten geregistreerd die in de standaard analyse van het IMF en de WB genegeerd worden.

In een systeem waar ieder individu de volledige kost van medische hulp zelf moet dragen is gezondheidszorg enkel beschikbaar voor de mensen die het kunnen betalen. Landen en regio's die recent van dit systeem afgestapt zijn, zoals Thailand, Rwanda, delen van India, hebben ervaren dat de mensen hierdoor minder ziek worden en langer leven. Als in de gezondheidszorg alles geld kost, dan proberen (vooral armere) mensen een bezoek aan de dokter uit te stellen. Ze bezoeken de dokter dan pas als de symptomen verergert zijn en de behandeling moeilijker is geworden. In een gratis systeem worden problemen dus gewoonlijk eerder gevonden en behandeld. Bovendien maken mensen in een systeem van gratis gezondheidszorg meer gebruik van preventieve gezondheidszorg, zoals een bezoek aan een verpleger of dokter om vragen te stellen over hoe problemen voorkomen kunnen

worden.

Deze verbetering van de algemene gezondheid heeft invloed op de economie. “Gezond maken” is gewoonlijk duurder dan “gezond houden”. Door de positieve invloed van gratis gezondheidszorg op het algehele gezondheidsspeil kan het dus zelfs een kostenbesparend effect hebben.

Bovendien, als de mensen zwak of ziek zijn kunnen ze niet studeren of werken. Door de gezondheid van de mensen te verbeteren kreeg de economie in de genoemde landen dus een boost omdat de mensen zich meer en beter konden inspannen. [11]

[1] https://en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus

[2] www.theguardian.com/business/2001/apr/29/business.mbas

[3] www.un.org/esa/desa/papers/2010/wp2010_100.pdf

[4] www.imf.org/external/pubs/ft/sdn/2015/sdn1513.pdf

[5] <http://siteresources.worldbank.org/INTDEBTDEPT/Resources/1218567884549-468980/WhatIsInclusiveGrowth20081230.pdf>

[6] www.imf.org/external/pubs/ft/sdn/2015/sdn1513.pdf

[7] www.imf.org/External/Pubs/FT/GFSR/02/2009/pdf/press3.pdf

[8] www.wsj.com/articles/imf-calls-on-germany-to-invest-more-in-infrastructure1431344662-

[9] “Excerpts from the prison memoirs and the honor of companionship with the ameer of Hizb ut Tahrir and the eminent scholar sheikh Ata bin Khalil Abu Al Rashtah”, www.khilafah.com/excerpts-from-the-prison-memoirs-and-the-honor-of-companionship-with-the-ameer-of-hizb-ut-tahrir-the-eminent-scholar-sheikh-ata-bin-khalil-abu-al-rashtah/

[10] www.timeshighereducation.co.uk/news/higher-education-its-good-for-you-and-society/2008681.article

[11] www.theguardian.com/society/2015/jan/06/-sp-universal-healthcare-the-affordable-dream-amartya-sen; zie ook www.amsa.org/wp-content/uploads/03/2015/CaseForUHC.pdf

**Zijn de beloftes van de
Islamitische Staat Al Khilafa
realistisch?**

De Islamitische wetgeving die door de Islamitische Staat *Al Khilafa* geïmplementeerd zal worden doet de mensen beloftes die de aanhangers van het kapitalisme vreemd in de oren zullen klinken.

Bijvoorbeeld belooft Islam iedere inwoner van de Islamitische Staat een minimum inkomen, omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“De zoon van Adam kent geen groter recht dan deze drie dingen: een huis waarin hij mag verblijven, een stuk kled waarmee hij zijn naaktheid mag bedekken, en een stuk brood en water.”* (At Tirmidhi). De betekenis hiervan is dat als iemand niet door middel van werk aan het inkomen kan komen dat nodig is voor onderdak, kleding en voedsel, en zijn familie ook niet in staat is om hem dit te geven, dat de Islamitische Staat er dan voor moet zorgen dat hem dit gegeven wordt.

Een verdere belofte is gratis onderwijs voor de burgers van de Islamitische Staat. Dit is omdat Profeet Mohammed (saw) als leider van de Islamitische Staat de verantwoordelijkheid voor het aanbieden van onderwijs op zich nam. Na de Slag van Badr oordeelde Profeet Mohammed (saw) dat de 70 Mekkanen die door de moslims gevangen waren genomen losgeld moesten betalen voor hun vrijheid: 4.000 dirham of het leren van lezen en schrijven aan de kinderen in Al Madina. (In *“At Tabagaat al Koebra”* door Ibn Sa’ad al Baghdadi). Dit is een bewijs dat de Islamitische Staat verplicht is om ten minste het basisonderwijs te organiseren en gratis aan te bieden aan haar onderdanen. Profeet Mohammed (saw) heeft ook gezegd: *“Geen schade en geen schade toebrengen.”* (Ad Daaraqoetni). Aangezien de ervaring leert dat kennis een samenleving vooruit helpt, zowel op het economische, sociale, militaire als het religieuze vlak, betekent dit dat de Islamitische Staat ook voortgezet en zelfs wetenschappelijk onderwijs moet organiseren en beschikbaar moet stellen aan haar onderdanen. Want als de mensen niet dergelijk onderwijs kunnen genieten, dan wordt de samenleving schade toegebracht.

In de Islamitische Staat zal niet alleen het onderwijs gratis aangeboden worden maar ook de gezondheidszorg. Want in de visie van Islam kent de mens drie basisbehoeften, te weten veiligheid, voeding en gezondheid. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd: *“Wie vrij is van ziekte,*

beschermd en veilig onder zijn mensen beweegt, en voldoende eten voor de dag heeft, voor hem is het alsof hij gans de doenya (huidige wereld) bezit”. (At Tirmidhi, Ibn Maadja). Bovendien heeft Profeet Mohammed (saw) gezegd: *“Ieder van jullie is een herder. En ieder van jullie zal ondervraagd worden (op de Dag des Oordeels) betreffende zijn kudde. Een heerser is een herder die ondervraagd zal worden betreffende zijn kudde...”* (Boechari, Moeslim). Dit betekent dat de Islamitische Staat gezondheidszorg moet organiseren voor haar onderdanen, omdat gezondheid een basisbehoefte is en de *Khalifa* moet zorgen voor de behoeften van de mensen. Na zijn emigratie naar Al Madina organiseerde Profeet Mohammed (saw) daarom ziekenzorg voor de moslims. Hij (saw) stuurde een dokter naar Oebay bin Ka’ab toen deze ziek was. (Boechari). Tijdens de Slag van de Greppel liet hij (saw) een tent opzetten om de gewonden in te verzorgen. (Moeslim). En hij (saw) gaf de moslima Roefaida bint Sa’ad Al Aslamiyya (ra) een beloning uit de oorlogsbuit gelijk aan de beloning voor de soldaten omdat zij tijdens veldslagen als verpleegster dienst deed. (In *“Kitaab Al Maghaazi”* door Al Waqidi). Verder voorzag Roefaida vanuit een tent opgezet in de moskee van Profeet Mohammed (saw) de mensen van Al Madina van gratis medische zorg. (Ibn Ishaq).

Een verdere belofte is dat de burgers van de Islamitische Staat zullen delen in de voorraden van water en energie waar zij als gemeenschap afhankelijk van zijn. De reden hiervoor is dat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“De moslims delen in drie dingen: water, vuur en weidegrond.”* (Aboe Dawoed). De consequentie van dit gedeelde eigendom is dat de moslims nooit meer zullen betalen voor drinkwater, irrigatiewater, elektriciteit en brandstof dan wat het kost om dit te produceren uit de beschikbare bronnen, omdat deze zaken in principe hun bezit zijn.

Voor de kapitalisten zijn dit zeer vreemde beloftes omdat deze rechten in het kapitalisme niet gelden. Het fundament onder de kapitalistische visie is vrijheid van bezit, wat betekent dat iedereen alles tot zijn eigen, private bezit mag maken. Bij privaat bezit geldt dat de eigenaar anderen mag weigeren gebruik te maken van het feit. In het kapitalisme geldt daarom *“Als je iets wilt, zul je*

ervoor moeten betalen”.

Dit artikel zal onderzoeken of de genoemde beloftes realistisch zijn. Dat wil zeggen, kunnen ze praktisch ten uitvoer gebracht door de Islamitische Staat? Zal Al Khilafa de hiervoor benodigde middelen bijeen kunnen brengen?

Het minimum inkomen

Het gegarandeerde minimum inkomen is gedefinieerd als hetgeen nodig is voor onderdak, kleding en voedsel, omdat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“De zoon van Adam kent geen groter recht dan deze drie dingen: een huis waarin hij mag verblijven, een stuk kled waarmee hij zijn naaktheid mag bedekken, en een stuk brood en water.”* (At Tirmidhi).

Islam heeft verordend dat iedere man moet werken om het inkomen te vergaren dat hiervoor nodig is. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd: *“Liefdadigheid is niet toegestaan voor de rijke en voor de persoon die kan werken.”* (At Tirmidhi). Hij (saw) heeft ook gezegd: *“Niemand verdient zijn eten op betere manier, dan degene die met zijn handen hiervoor werkt. En de Profeet van Allah, Dawoed, verdiende zijn eten door er met zijn handen voor te werken.”* (Boechari).

De allereerste taak van de Staat, derhalve, is om de mensen in staat te stellen werk te vinden. Één van de dingen die Staat zal doen hiervoor is alle mensen de mogelijkheid geven om landbouwer te worden. Profeet Mohammed (saw) heeft namelijk gezegd: *“Wie een ongebruikt stuk land omheind, het zal van hem zijn.”* (Aboe Dawoed) Niemand hoeft dus zonder werk te zijn. Hij kan, als hij geen ander werk kan vinden, altijd een stuk land omheinen, dit bewerken en de opbrengst ervan verkopen.

Als iemand niet kan werken dan is in principe zijn familie verantwoordelijk voor zijn onderhoud, want Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“Ieder van jullie is een herder. En ieder van jullie zal ondervraagd worden (op de Dag des Oordeels) betreffende zijn kudde. Een heerser is een herder die ondervraagd zal worden betreffende zijn onderdanen. De man is een herder voor zijn familie en zal ondervraagd worden betreffende hen. Een vrouw is een herder voor het huis van haar man en*

zijn kinderen en zal ondervraagd worden betreffende hen. De dienaar van een man is een herder voor het bezit van zijn eigenaar en zal ondervraagd worden betreffende het. Voorzeker, ieder van jullie is een herder en is verantwoordelijk voor zijn kudde.” (Boechari, Moeslim). De familie moet dus zorgen voor haar leden die niet voor zichzelf kunnen zorgen. Een vader voor zijn kinderen en diens kinderen. Een broer voor zijn broers en zussen en hun kinderen. Als zij dit nalaten dan mag de Staat interveniëren en hen dwingen zich aan deze plicht te houden.

Als de familie simpelweg niet kan helpen, misschien omdat zij ook niet kunnen werken, dan wordt de Staat verantwoordelijk. Dit betekent dat de persoon geld uit de staatskas (Bait oel Mal) gegeven moet worden. De Islamitische Staat Al Khilafa heeft een aantal bronnen van inkomsten die haar in staat zullen stellen dit te doen:

– **Zakaat:** De zakaat mag aan de armen en de behoeftigen uitgegeven worden, omdat Allah (swt) zegt:

أَنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ

“De zakaat is voor de armen en de behoeftigen...”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera At Tauwba 9, vers 60)

De zakaat is een heffing van %2.5 over rijkdom, dat wil zeggen het bezit dat mensen aan het einde van het jaar over hebben en niet gebruikt hebben. Volgens de internationale investeringsbank Credit Suisse bezitten de rijken op aarde, de mensen die meer dan 10.0000 dollar bezitten oftewel %7.4 van de wereldbevolking, %84.6 van alle rijkdom op aarde. De armen op aarde, daarentegen, de mensen die minder dan 10.000 dollar bezitten, zijn %71 van de wereldbevolking maar zij bezitten slechts %3.0 van alle rijkdom. De zakaat van de rijken zou jaarlijks %2.1 van alle rijkdom op aarde kunnen transfereren naar de armen, oftewel 5.5 biljoen dollar, wat het aandeel van de armen in de rijkdom op aarde zou laten toenemen met %70, van %3.0 naar %5.1. Aangezien de armen op aarde 5 miljard mensen zijn, zou dit 10.000 dollar per arme betekenen. De zakaat dus zou het armoedeprobleem direct, van de ene op de andere dag, oplossen. Ook volgens Credit Suisse, want

volgens haar behoren de mensen met 10.000 dollar of meer tot de middenklasse, niet tot de armen. [1]

– **Charadj:** Dit is de belasting die de Islamitische Staat Al Khilafa mag heffen over de opbrengsten van het land dat hetzij door oorlog, hetzij door overeenkomst, voor Islam geopend is.

– **Djiziya:** Dit is de belasting die de Islamitische Staat Al Khilafa mag heffen op de niet-moslims die onderdaan van de Islamitische Staat willen zijn. In ruil voor de betaling van djiziya garandeert de Islamitische Staat haar niet-moslim onderdanen bescherming van eer en bezit en de vrije uitoefening van religie.

– **Staatsbezit:** De Islamitische Staat Al Khilafa beheert de natuurlijke bodemschatten van de moslims, zoals de olie, het gas en het goud in de grond. Zij mag deze bodemschatten delven en voor winst verkopen aan andere landen. Deze inkomsten mag de Staat dan weer gebruiken om de mensen te helpen die niet kunnen werken.

– **Boetes:** Als mensen op illegale wijze rijkdommen vergaren, dan wordt hen dit afgenomen. Als het niet aan de oorspronkelijke eigenaar teruggegeven kan worden, bijvoorbeeld omdat die niet bekend is, dan mag de Staat dit geld gebruiken, dus ook om de mensen te helpen die niet kunnen werken.

– **Erfenissen:** Als iemand overlijdt zonder dat er iemand is die van hem mag erven, dan gaat zijn bezit over op de Islamitische Staat Al Khilafa.

– **Noodbelastingen:** Indien de inkomsten uit de hierboven genoemde bronnen niet voldoende zijn voor de Islamitische Staat om haar verplichtingen na te kunnen komen, dan heeft zij het recht om belastingen te heffen op de moslims. Het bewijs hiervoor is dat Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“Het is niet toegestaan om schade te berokkenen, noch om het berokkenen van schade toe te staan.”* (Ibn Maadja, Daraqoetni). Islam heeft de Islamitische Staat dus verplicht om extra belastingen te heffen op de moslims indien de Staat niet genoeg geld heeft om haar verplichtingen na te komen. Deze belasting moet geheven worden over het bezit van de moslims. Om precies te zijn, het moet geheven worden over

het bezit dat de hoeveelheid die noodzakelijk is voor een gewoon leven te boven gaat. Het bewijs hiervoor is het feit dat Islam het individu heeft geleerd om voor zichzelf te zorgen, dan voor de mensen onder zijn verantwoordelijkheid, dan voor de rest van zijn familie, en dan voor de andere mensen. Profeet Mohammed (saw) heeft gezegd: *“Begin met jezelf wanneer je sadaqa (liefdadigheid) geeft. Als er dan nog iets overblijft, (geef dan) je gezin. Als er dan nog iets overblijft, (geef dan) je familie. Als er dan nog iets overblijft, doe dan als volgt: geef aan degene voor je en aan degene rechts van je en aan degene links van je.”* (Moeslim). Dit betekent dat een persoon aan zijn eigen behoeften moet denken en aan de behoeften van zijn gezin en familie. En als dan nog iets overblijft van zijn bezit moet hij dit weggeven aan anderen.

Gratis onderwijs en gezondheidszorg

Met uitzondering van de zakaat mogen al de bronnen van inkomsten van de Islamitische Staat Al Khilafa gebruikt worden om het gratis onderwijs en gezondheidszorg te financieren. Verder zal Al Khilafa andere beleidskeuzes maken dan de huidige heersers in de moslimwereld die substantiële fondsen vrij zullen maken.

Bijvoorbeeld Saudi-Arabië spendeert jaarlijks miljarden uit aan uitkeringen voor de leden van de koninklijke familie. Volgens Wikileaks kostte het land dit in 20196 jaar geleden, al 2 miljard dollar per jaar. [2] De uitkeringen zijn in de tussentijd ongetwijfeld omhoog gegaan, wat betekent dat de heersers in Saudi op dit moment meest waarschijnlijk een veelvoud van dit bedrag uitgeven aan zichzelf. Bijvoorbeeld, om loyaliteit te kopen gaf koning Salman in 2015 ter viering van zijn bestijging van de troon nog 32 miljard dollar staatsgeld weg aan bepaalde mensen in de staat. [3]

De Islamitische Staat zal ook de staatsschuld aan een analyse onderwerpen waaruit substantiële besparingen zullen resulteren. Islam staat de betaling van rente namelijk niet toe:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا

“Maar Allah heeft de handel toegestaan en de rente verboden”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Baqara 2, vers 275)

Maar al de huidige heersers in de moslimwereld zijn allemaal rentedragende schulden aangegaan bij internationale organisaties zoals het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank (WB), bij de import-export banken van Amerika en Europa, en bij commerciële banken en private individuen de wereld over. De Islamitische Staat zal daarom de staatsschuld opgebouwd door de huidige heersers moeten analyseren om te zien, lening per lening, hoeveel geld er door de huidige heersers al betaald is aan de schuldeisers. Als voor een lening het reeds betaalde bedrag, dat wil zeggen aflossing en rente samen, gelijk of hoger is dan het oorspronkelijk geleende bedrag, dan zal de Islamitische Staat geen cent meer betalen over deze lening. Iedere extra betaling zou in de visie van Islam namelijk rente zijn. Als, daarentegen, het reeds betaalde bedrag minder is dan het oorspronkelijk geleende bedrag, dan zal de Islamitische Staat het verschil terugbetalen aan de schuldeiser maar zonder rente.

Als men dan weet dat rente ertoe leidt dat men gewoonlijk een meervoud van het geleende bedrag moet terug betalen (de president van Nigeria Obasanjo heeft eens gezegd “We hebben 5 miljard dollar geleend, 16 miljard dollar terug betaald, en nu zegt men dat we nog steeds 28 miljard dollar schuld hebben” [4]), dan weet men hoeveel geld van de huidige begrotingen van de moslimlanden de Islamitische Staat Al Khilafa door dit beleid beschikbaar zal maken voor andere zaken zoals onderwijs en gezondheidszorg.

Gratis onderwijs en gezondheidszorg is voor deze redenen een reële optie voor de staat. Bezuinigingen op de onzinnige zaken waar de huidige heersers geld aan uitgeven, gekoppeld aan nieuwe bronnen van inkomsten zullen de Islamitische Staat Al Khilafa daadwerkelijk in staat stellen om dit aan te bieden aan haar onderdanen.

Drinkwater, irrigatiewater, elektriciteit en brandstof tegen kostprijs

Het aanbieden van deze zaken tegen kostprijs representeert niet een kost voor de Islamitische Staat Al Khilafa. Want de Staat mag haar onderdanen vragen te betalen voor deze zaken. De Staat zal dus geen winst kunnen maken op de voorziening van drinkwater, irrigatiewater, elektriciteit en brandstof, maar deze taak zal ook geen fondsen uit het staatsbudget eisen.

Men zou kunnen zeggen dat dat de Staat wel geld mis zal lopen omdat het bijvoorbeeld de olie niet meer tegen winst zal mogen verkopen. Maar dit is incorrect. Ten eerste zal de Staat nog altijd de olie tegen winst mogen verkopen aan andere landen. Ten tweede subsidiëren de meeste moslimlanden elektriciteit en brandstof al, zoals de landen aan de Arabische Golf, Egypte, vaak tot onder de kostprijs. Volgens het IMF gaven de landen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika enkel in 2011 al 237 miljard dollar uit aan subsidies op elektriciteit en brandstof. [5] Het aanbieden tegen kostprijs door de Islamitische Staat Al Khilafa zal dus meest waarschijnlijk resulteren in een besparing.

[1] “Global Wealth Report 2015”, Credit Suisse, <https://www.credit-suisse.com/je/en/about-us/research/research-institute/global-wealth-report.html>

[2] “Wikileaks: Saudi Welfare Program Revealed”, Huffington Post, http://www.huffingtonpost.com/28/02/2011/wikileaks-saudi-royal-wel_n_829097.html

[3] “Saudi King Salman Showers Citizens with 32\$ Billion Despite Predicted Budget Deficit”, VICE, <https://news.vice.com/article/saudi-king-salman-showers-citizens-with-32billion-despite-predicted-budget-deficit>

[4] “The Scale of the Debt Crisis”, Global Issues, <http://www.globalissues.org/article/30/the-scale-of-the-debt-crisis>

[5] “Energy subsidies in the Middle East and North Africa: Lessons for Reform”, <https://www.imf.org/external/np/fad/subsidies/pdf/menanote.pdf>

De terreur van terrorisme in de politiek en media

Het is niet eenvoudig om het onderwerp terrorisme op intellectuele wijze te bespreken. Want alhoewel de wereld momenteel verenigd is in een (door Amerika geleide) Oorlog tegen Terrorisme, is er geen overeenstemming over wat precies terrorisme is.

Dit blijkt duidelijk uit de reactie van politiek en media op gebeurtenissen die onder de meest gangbare definitie van terrorisme vallen, “het zonder wettige grond plegen van ernstig geweld, of ernstige dreiging daarmee, met een politiek of religieus doel”. Deze reactie is niet consistent, namelijk, maar afhankelijk van de locatie van de gebeurtenis, de dader en het slachtoffer.

Bijvoorbeeld **als een moslim met een politiek of religieus motief een niet-moslim in één van de voorname landen in de wereld doodt**, zoals bij de aanslagen in Parijs (13 november 2015), de aanslagen in Londen (7 juli 2005), de aanslagen op Madrid (11.3.2004) en de aanslagen in New York (11 september 2001). Politici en media spreken dan van “terrorisme” en besteden voor langere tijd uitgebreid aandacht aan de gebeurtenis. Er is veel aandacht voor de directe slachtoffers en het leed dat hun familie en bekenden is aangedaan. Er is vaak ook een impliciete oproep aan de mensen van de wereld om stil te staan bij dit lijden, alsook een expliciete oproep om de daad en de daders verantwoordelijk voor dit lijden te veroordelen. Politici en media proberen in deze gevallen ook een consensus tot stand te brengen die zegt dat de daad en haar daders het toppunt van kwaad en barbaarsheid representeren, die enkel en alleen compleet verworpen kunnen worden. Dientengevolge is er weinig tot geen aandacht voor de mogelijke beweegredenen van de daders. Dit vraagstuk is feitelijk taboe en wie deze probeert op te brengen wordt gewoonlijk weggezet als iemand die de daad probeert goed te praten. De gemeenschap van waaruit de daders voortgekomen zijn wordt ook tegen het licht gehouden. Zij moet duidelijk maken waarom zij niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor de daad en haar daders. Oftewel, zij wordt verantwoordelijk geacht maar krijgt de kans om zichzelf vrij te pleiten. Dit vereist dat de gemeenschap zich compleet distantieert van de daad en haar daders en zich in het openbaar streng tegen hen uitspreekt.

Als **een moslim met een politiek of religieus motief een niet-moslim in één van de moslimlanden doodt**, zoals bij de aanslag op het Radisson Blu hotel in Bamako, Mali (20 november 2015), de aanslag op het Westgate winkelcentrum in Nairobi, Kenia (21 september 2013), of de aanslagen op het vakantie-eiland Bali, Indonesië (12 oktober 2002), dan reageren politiek en media op dezelfde manier maar korter van duur. Met uitzondering van de landen waar de daders of slachtoffers vandaan komen, gaan politiek en media in dit geval na een paar dagen weer over tot de orde van de dag.

De reden hiervoor is dat gebeurtenissen buiten de voorname landen in de wereld standaard minder belangrijk worden geacht. De mensen in de voorname landen in de wereld associëren zich toch meer met elkaar dan met mensen buiten hun gezelschap.

Het wordt al iets anders wanneer **een moslim met een politiek of religieus motief een niet-moslim in één van de moslimlanden doodt**, maar deze niet-moslim onderdeel was van een invasie- of bezettingsmacht. Omar Khadr en Anis Sardar, bijvoorbeeld, zijn ervan beschuldigd gevochten te hebben tegen Amerikaanse soldaten in Afghanistan en Irak nadat Amerika deze landen was binnengevallen om een politieke verandering tot stand te brengen. Voor politiek en media zijn zij daarom terroristen, maar men besteedt maar weinig aandacht aan de precieze daad die zij gedaan zouden hebben om deze titel te verdienen. In deze gevallen is de aandacht gericht op de daders en hoe slecht zij wel niet zijn omdat zij slachtoffers hebben gemaakt. Vragen zoals hoe zij de daad hebben begaan, waar en wanneer precies worden grotendeels genegeerd in deze gevallen.

De reden voor deze specifieke reactie van politiek en media laat zich eenvoudig raden. Alle landen achter de Oorlog tegen Terrorisme vereren immers mensen juist omdat die zich middels geweld hebben verzet tegen invasies door vreemde machten, oftewel die mensen gedood hebben om hun landen te verdedigen – Willem van Oranje in Nederland, de verzetsstrijders tegen de Nazi's in gans Europa, de Founding Fathers in Amerika, enzovoorts. Het is derhalve duidelijk hypocriet om moslims die ditzelfde doen in hun landen van terrorisme te beschuldigen. Daarom

kunnen politiek en media niet al teveel aandacht besteden aan wat mensen zoals Khadr en Sardas gedaan zouden hebben, omdat er een groot risico bestaat dat de mensen in de voorname landen in de wereld dan zullen inzien dat het gebruik van de term terrorisme in dit geval onrechtvaardig is.

Dientengevolge is er in deze gevallen vaak ook geen oproep om wereldwijd stil te staan bij de daad en haar slachtoffers, omdat een dergelijke oproep vraagt om de uitgebreide beschouwing van de gebeurtenis die men niet wil geven.

Als **een moslim met een politiek of religieus motief een andere moslim in één van de moslimlanden doodt**, dan begint de reactie van politiek en media echt anders te worden. Voorbeelden van deze gebeurtenissen zijn de recente aanslagen in Beiroet (12 november 2015) en Ankara (10 oktober 2015). Politiek en media veroordelen dit wel als terrorisme, maar staan er verder niet teveel bij stil. Er is bijvoorbeeld gewoonlijk geen aandacht voor de slachtoffers voor de daad. Wel is er in deze gevallen aanval op de moslimgemeenschappen in de voorname landen in de wereld, omdat Islam gewoonlijk verantwoordelijk wordt gehouden voor het geweld – *“Altijd wat in die moslimlanden...”*.

“De wereld draait door” zeggen politiek en media als ze gewezen wordt op het verschil in hun reactie op dergelijke gebeurtenissen in één van de voorname landen in de wereld en dergelijke gebeurtenissen in één van de moslimlanden – waarmee ze eigenlijk zeggen *“ons leven is hierdoor niet beïnvloedt, dus interesseert het ons niet echt veel”*.

Als **een niet-moslim met een politiek of religieus motief een moslim in één van de voorname landen in de wereld doodt**, dan lijkt de reactie van politiek en media niet meer op hun reactie bij de eerder genoemde gebeurtenissen. Voorbeelden van dergelijke gebeurtenissen zijn de moord op Marwa El Sherbini, door de racist Alex Wiens in een rechtbank in het Duitse Dresden op 1 juli 2009, en de racistische moord op Muhammad Saleem en Muhsin Ahmed in Groot-Brittannië, beiden grootvaders en beiden gedood toen zij van de moskee naar huis onderweg waren. Opmerkelijk genoeg is er in deze gevallen volgens politiek en media geen sprake van terrorisme.

In deze gevallen spreken politiek en media van een misdaad, iets waar nauwelijks aandacht aan besteden omdat er ook zoveel andere misdaden plaatsvinden in de voorname landen in de wereld.

Hetzelfde gebeurt als **een niet-moslim met een politiek of religieus motief een niet-moslim in één van de voorname landen in de wereld doodt**, zoals Anders Breivik deed in Noorwegen op 22 juli 2011, of Dylon Roof in een kerk in Charleston in de Amerikaanse staat North-Carolina op 17 juni 2015, of Robert Lewis Dear in een abortuskliniek in Colorado Springs in de Amerikaanse staat Colorado. Ook in deze gevallen wordt het woord terrorisme angstvallig gemeden door politiek en media. Er is in deze gevallen wel aandacht voor de dader, maar in de vorm van een onderzoek naar zijn mentale welzijn – was hij misschien gek of krankzinnig? Niemand in politiek en media legt in deze gevallen een link met de gemeenschap waarin de dader is opgegroeid of de ideologie en ideeën waarmee hij is opgevoed.

Ten slotte, als **een niet-moslim met een politiek of religieus motief een moslim in één van de moslimlanden doodt**, dan is volgens politiek en media zelfs van een misdaad geen sprake meer. Voorbeelden hiervan zijn de Amerikaanse invasies van Afghanistan en Irak. Dit is voor politiek en media allerm minst terrorisme. Integendeel, in hun reacties schetsen ze het beeld van een prijzenswaardige daad – “hulp”, “bevrijding”, enzovoort. En als deze façade op een gegeven moment niet meer hoog gehouden kan worden, zoals bij de Amerikaanse aanval op het ziekenhuis van Doktoren Zonder Grenzen in Afghanistan op 3 oktober 2015, dan spreken politiek en media van een “fout”, van een handeling die met de beste intenties ondernomen werd maar niet goed uitgevoerd.

Dit uitermate inconsistente gebruik van de term terrorisme is in zichzelf een intellectuele kritiek op de term. Het laat zien, namelijk, dat de term onderdeel is van een propaganda-campagne die iets of iemand zwart wil maken in de ogen van de mensen, en niet een objectieve en eerlijke beschrijving van een realiteit.

Aangezien degene die beschuldigd wordt van terrorisme gevangen gezet kan worden, of zelfs gedood, zou ken kunnen beargumenteren dat het

gebruik van de term terrorisme door politiek en media een vorm van terrorisme is. Want waar een term willekeurig wordt gebruikt, daar kan iedereen dit etiket opgeplakt worden. En wie dit etiket opgeplakt wordt, die is zijn lijf en leven niet meer zeker.

Oftewel, de term terrorisme wordt gebruikt door de kapitalistische staten om hun eigen “zonder wettige grond plegen van ernstig geweld, of ernstige dreiging daarmee, met een politiek of religieus doel” te rechtvaardigen.

**Een kritiek op
internationaal recht**

Internationaal recht speelt een belangrijke rol in de geopolitiek. Landen rechtvaardigen hun buitenlands beleid door te wijzen naar dit recht en ze bekritiseren elkaars handelen op basis van dit recht.

Soms doet dit vreemde situaties ontstaan. Zoals toen Amerika Rusland bekritiseerde voor diens invasie van de Oekraïne in 2014. Rusland verdedigde destijds haar handelen door te verklaren dat ze enkel voor ogen had om de Russische bevolking van de Oekraïne te beschermen, een in haar ogen legitieme doelstelling volgens internationaal recht. Amerika, echter, verklaarde dat een invasie van een ander land een misdaad is volgens internationaal recht. Waarna Rusland de Amerikanen herinnerde aan de militaire steun die zij de rebellen in Kosovo hadden gegeven tijdens de Kosovo Oorlog van 1999 – 1998, een handeling die Amerika destijds had gerechtvaardigd door te zeggen dat ze enkel de Kosovaren wilde beschermen.

De oorsprong van internationaal recht

De oorspronkelijke mens leefde in groepen, was nomadisch en at wat hij kon jagen en verzamelen. Latere generaties van de mensheid vestigden zich om landbouw te kunnen bedrijven, waardoor de eerste dorpen ontstonden. Sommigen van deze dorpen waren zo succesvol dat zij uitgroeiden tot steden. Deze nieuwe situatie bracht de mensheid tot nadenken over recht en wetgeving. In de stad waren nomadische tradities en gewoontes niet voldoende om het samenleven van de mensen te organiseren, omdat de relaties tussen de mensen in steden zoveel meer complex zijn dan wanneer de mens in kleine nomadische groepen leeft. Vanaf het moment dat sommige steden zo groot en machtig werden dat zij imperiale ambities kregen werd internationaal recht een onderwerp. Vanaf dat moment, namelijk, waren de relaties in de wereld niet langer beperkt tot de relaties tussen de mensen. Er hadden zich ook relaties tussen de (stads)staten ontwikkeld, die net zoals de relaties tussen de mensen in een (stads)staat ordening vereisen. Dit is het onderwerp van internationaal recht, de ordening van de relaties tussen de staten in de wereld.

Één van de eersten die ideeën ontwikkelde over internationaal recht was de Romeinse filosoof en politicus Marcus Tullius Cicero (43 – 106 voor christelijke jaartelling).

Marcus Tullius Cicero (43 – 106 voor christelijke jaartelling)

Cicero fundamentele opvatting was dat een wet rechtvaardigheid tot stand moet brengen. Hij was ook van mening dat het verstand van de mens in staat is om te beoordelen wat rechtvaardig is en wat niet, en dus dat de mens in staat is om de juiste wetten te maken.

Volgens Cicero kan op deze basis ook de relatie tussen staten geordend worden. Een handeling van een staat tegen een andere staat is dan legitiem als deze rechtvaardigheid tot stand brengt. Cicero zei: *“Er zijn twee manieren om een dispuut (tussen staten) te slechten: Ten eerste door middel van discussie en ten tweede door middel van fysiek geweld. Aangezien de eerste een karakteristiek is van de mens, en de tweede van de brute, moeten we enkel gebruik maken van fysiek geweld als we de kwestie niet door middel van discussie op kunnen lossen. Derhalve is de enige rechtvaardiging voor het voeren van oorlog het behoud van vrede. En als de overwinning behaald is, dan moeten we degenen die niet bloeddorstig waren tegenover ons, of barbaars in hun oorlogvoeren, gespaard worden.”* [1]

Volgens Cicero was het verder ook gerechtvaardigd voor een staat om een andere staat te koloniseren, als de koloniserende staat rechtvaardige wetten ten uitvoer brengt terwijl de gekoloniseerde staat dit zelf niet gedaan zou hebben.

Geïnspireerd door de rebellie van de provinciën der Nederlanden tegen de koning van Spanje, alsook de oorlogen van de Nederlanders in Zuidoost Azië tegen zowel de lokale heersers daar als tegen Portugal en Spanje, wierp Hugo de Groot (Hugo Grotius, 1645 – 1583 naar christelijke jaartelling) een nieuwe blik op internationaal recht.

Hugo de Groot (1645 – 1583 naar christelijke jaartelling)

Volgens Grotius kent de mens vanwege zijn natuur twee essentiële behoeftes, namelijk bescherming van het eigen leven en samenleven met anderen. Uit deze behoeftes komen volgens Grotius emotionele verlangens voort die de mens karakteriseren. Een derde karakteristiek van de menselijke natuur is volgens Grotius het verstand. Op basis hiervan stelt Grotius dat de mens in zijn handelen altijd ten minste één van drie motieven volgt. Ten eerste kan de mens de verlangens volgen die horen bij zijn overlevingsdrang. Ten tweede kan de mens de verlangens volgen die horen bij zijn samenlevingsdrang. En ten derde kan de mens zijn verstand volgen. Grotius zegt dat het verstand kan uitvinden hoe precies de mens één van zijn twee natuurlijke behoeftes

kan bevredigen zonder tegelijkertijd de andere natuurlijke behoefte te schaden. Grotius zegt ook dat alles was aan deze voorwaarde voldoet natuurlijk en dus juist is, omdat het perfect overeenstemt met de menselijke natuur. De wet die het samenleven van de mensen ordent zou daarom dit principe moeten volgen, omdat de mens dan op de juiste manier zou leven, de manier die overeenstemt met zijn natuur.

In zijn boek “De Jure Belli ac Pacis” (Recht in Oorlog en Vrede) van 1625 naar christelijke jaartelling onderzoekt Grotius of er voor wat betreft de relaties tussen staten ook zoiets bestaat als deze “natuurwetten”. Allereerst stelt Grotius dat het natuurlijk is dat er in de wereld staten bestaan. Want, zegt hij, een centrale autoriteit is noodzakelijk voor het samenleven waarnaar de mens van nature verlangt. Samenleven vereist namelijk dat de mensen in de gemeenschap afspraken maken over hoe ze met elkaar om zullen gaan. Regels, zogezegd, die het samenleven organiseren en ordenen. En een centrale autoriteit is nodig om de naleving van deze afspraken te garanderen. Daarom is het volgens Grotius natuurlijk en dus juist dat de centrale autoriteit van een staat de bevoegdheid heeft om mensen te straffen wanneer deze de wet overtreden. De onderdanen van de staat geven de centrale autoriteit effectief deze bevoegdheid om geweld te gebruiken tegen haar onderdanen, omdat zij in een vreedzame samenleving willen leven.

Op zoek naar een antwoord op de vraag of staten ook onderling geweld mogen gebruiken merkt Grotius allereerst op dat de relatie tussen staten niet anders is dan de relatie tussen individuen. De principes betreffende de natuurwetten met betrekking tot individuen gelden volgens Grotius dus ook voor de natuurwetten met betrekking tot staten. Volgens Grotius zegt de natuurwet met betrekking tot individuen dat iemand geweld mag gebruiken ter verdediging van zijn lijf en leden, en ook ter verdediging van het bezit dat hij op rechtmatige wijze tot stand gebracht heeft. Oorlog tussen staten is daarom niet noodzakelijkerwijs onrechtvaardig, zegt Grotius. Want net zoals een individu zich mag verdedigen, mag een staat dit ook als haar aanvaller haar pijn wil doen of van haar wil stelen.

Omdat volgens Grotius iedereen de natuurwet moet volgen, mag een buitenstaander volgens hem ingrijpen wanneer iemand een onrecht begaat tegen een ander. En ook dit geldt volgens Grotius voor staten. Volgens de natuurwet theorie van Grotius is geweld dus niet enkel gerechtvaardigd in gevallen van zelfverdediging, maar ook als interventie.

Grotius onderzoekt in zijn boek ook wat voor soorten van geweld geoorloofd zijn. Zijn leidende principe hierbij is dat alles wat noodzakelijk is voor bescherming of herstel van de natuurwet gerechtvaardigd is. Hieruit resulteert het principe van noodzakelijkheid, oftewel oorlog is enkel toegestaan als er geen andere manieren om de natuurwet te herstellen beschikbaar zijn.

Het tegenovergestelde van deze natuurwet geldt volgens Grotius ook: alles wat het noodzakelijke te boven gaat is niet gerechtvaardigd. Van Grotius moeten landen in oorlog daarom hun vernietigingen en moorden tot een minimum beperken. Hieruit resulteert het principe van proportionaliteit, wat zegt dat in een oorlog enkel die oorlogshandelingen gerechtvaardigd zijn die noodzakelijk zijn om de verwinning te realiseren.

Ten slotte is het volgens Grotius van belang dat er in oorlog onderscheidt wordt gemaakt tussen degenen die de natuurwet onrecht aan hebben gedaan en de andere mensen die in hun omgeving leven. Oorlogshandelingen zijn alleen toegestaan als ze het lijden van de “onschuldigen” tot een minimum proberen te beperken, wat bekend is als het principe van discriminatie. [2]

David Hume (1776 – 1711 naar christelijke jaartelling)

David Hume (1776 – 1711 naar christelijke jaartelling) publiceerde in 1739 naar christelijke jaartelling zijn boek “Treatise on Human Nature” (Verhandeling betreffende de Menselijke Natuur) waarin hij argumenteert dat staten er naar zullen neigen om onderling afspraken te maken, waardoor praktisch gezien een basis voor internationaal recht tot stand komt.

Volgens Hume zijn staten zoals mensen, van nature egoïstisch en op zoek naar meer, maar behoeftig aan anderen om te overleven. Deze karakteristieken leiden ertoe dat de mensen in gemeenschappen afspraken maken om zich verenigen, en dus effectief staten stichten. Want

zonder de stabiliteit van afspraken kan niemand zijn eigenbelang najagen en zijn bezit vergroten. Voor dezelfde reden drijven deze karakteristieken staten ertoe om internationale afspraken te maken, zegt Hume, want staten hebben profijt bij het bestaan van afspraken en bij het nakomen van hun afspraken. Dit stelt hen namelijk in staat bezit te vergaren door middel van handel. Handel is immers een afspraak, en als afspraken niet worden nagekomen dan komt de handel tot stilstand. Volgens Hume is het daarom natuurlijk dat er een internationale rechtsorde bestaat. Deze orde is volgens Hume gebaseerd op de afspraken die staten vrijwillig overeenkomen. [3]

Immanuel Kant (1804 – 1724 naar christelijke jaartelling)

Volgens Immanuel Kant (1804 – 1724 naar christelijke jaartelling) is het niet enkel het profijt in handel dat staten ertoe aan zal zetten om afspraken aan te gaan waardoor internationaal recht tot stand komt.

In zijn boek “Perpetual Peace: A Philosophical Sketch” (Eeuwige Vrede: Een Filosofische Uiteenzetting) van 1795 naar christelijke jaartelling zet Kant zijn visie op de natuur van de mens uiteen. Hij stelt dat het menselijke verstand vrij is om te beslissen wat het wil en dat het kan achterhalen wat juist en goed is. Dit, zegt Kant, is de morele wet die tot juridische wet wordt wanneer de staat de naleving ervan afdwingt. Wanneer een juridische wet gebaseerd is op een morele wet, dan is deze wet volgens Kant moreel gerechtvaardigd omdat er een overtuigende, rationele overweging aan ten grondslag ligt. Men mag mensen dus dwingen om te handelen volgens de morele wet, omdat zij, als zij hun verstand op de juiste gebruikt zouden hebben, zelf gekozen zouden hebben voor deze handeling.

Volgens Kant moet de morele wet moet zelfs tot juridische wet gemaakt worden, omdat anders degenen die niet door middel van verstandelijke redeneringen tot de bepaling van hun handelingen komen, de irrationelen, de vrijheid van anderen om verstandelijke redeneringen te volgens zullen beperken. Met andere woorden, als de irrationelen vrij gelaten worden, dan zullen ze niet enkel zelf kiezen voor immorele handelingen maar (hierdoor) ook het voor anderen onmogelijk maken om de morele wet te volgen. Dit inzicht zal volgens Kant zelfs de irrationelen doen inzien dat zij een centrale autoriteit nodig hebben. In afwezigheid van een centrale autoriteit zullen de allersterkste irrationelen alle andere mensen tiranniseren, namelijk, ook de overige irrationelen. Zelfs voor de irrationelen is het dus verstandig om iets van hun vrijheid op te geven, oftewel om iets van hun vrijheid om immoreel te handelen op te geven, omdat ze anders in het geheel geen vrijheid zullen hebben. Zo komt volgens Kant de centrale autoriteit in een staat tot stand omdat iedereen inziert, zowel de rationele mensen als de irrationele mensen, dat deze nodig is voor het bestaan van vrijheid.

Volgens Kant is het voor dezelfde redenen natuurlijk dat de verschillende staten in de wereld

zullen neigen naar een unie van samenwerkende staten. Een centrale autoriteit in een staat kan namelijk wel de irrationelen in de staat weerhouden van het tiranniseren van anderen, maar het kan niet voorkomen dat in andere staten de irrationelen hun staat tot oorlog zullen brengen en zo de vrijheid van de mensen in andere staten zullen beperken. Een internationale rechtsorde van morele wetten is volgens Kant daarom een vanzelfsprekend gevolg van de totstandbrenging van een nationale rechtsorde van morele wetten. Alle staten zullen zich realiseren dat zij onderling afspraken aan zullen moeten gaan, en zich aan deze afspraken zullen moeten houden, om hun eigen morele juridische wetten in stand te kunnen houden. Volgens Kant betekent dit dat staten zichzelf, uit vrije wil, beperkingen op zullen leggen. [4]

Een kritiek op de theorie van Internationaal Recht

Het beste waar de theorieën achter internationaal recht toe kunnen leiden is een akkoord dat er internationale afspraken zouden moeten zijn, tezamen met verschillende meningen over wat deze internationale afspraken zouden moeten zijn. Dit is geen houdbaar fundament voor internationaal recht.

De theorieën achter internationaal recht zijn namelijk allemaal gebaseerd op het menselijke verstand. Dat wil zeggen, ze gaan er van uit dat het menselijke verstand kan bepalen wat de juiste wetten zijn voor de ordening van internationale relaties. De oordelen van het menselijke verstand zijn echter afhankelijk van zaken die verschillen van mens tot mens, zoals kennis en ervaring. Wanneer twee mensen verschillen in kennis en ervaring dan zullen zij verschillend oordelen over dezelfde kwestie. Derhalve, als het menselijke verstand gebruikt wordt om te achterhalen hoe de internationale relaties geordend moeten worden, dan zullen verschillende meningen resulteren zonder dat van één mening gezegd kan worden dat deze absoluut, objectief beter is dan de anderen. De theorieën van Grotius, Hume en Kant kunnen dus niet resulteren in echte internationale afspraken, omdat zij niet kunnen resulteren in een internationale consensus betreffende goed en

kwaad. [5]

De theorieën achter internationaal recht verwarren ook de onderwerpen recht enerzijds en afspraak of overeenkomst anderzijds.

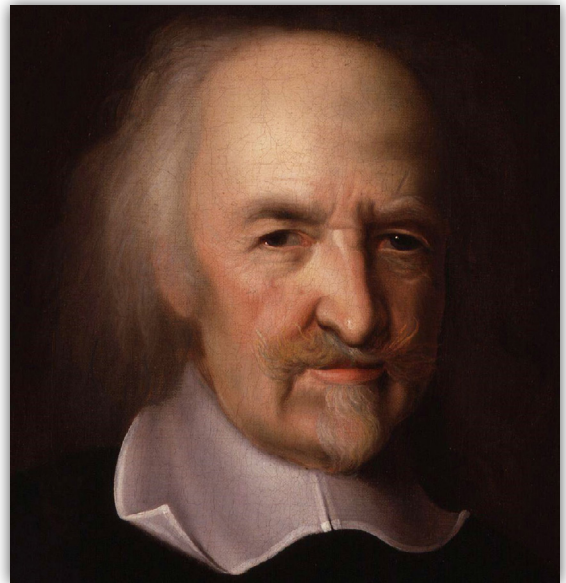
Wetten zijn namelijk anders dan afspraken en overeenkomsten. Het belangrijkste verschil is dat de naleving van wetten afgedwongen kan worden door een derde partij die beschikt over middelen van dwang, terwijl dit bij afspraken en overeenkomsten niet noodzakelijkerwijs het geval is. Naleving van afspraken en overeenkomsten kan enkel afgedwongen worden wanneer zij opgeschreven zijn in de vorm van een formeel contract, gebaseerd op geldende wetten. Dit is feitelijk de kerneigenschap van de wet, hetgeen de wet uniek en anders maakt: het bestaan van iets of iemand die naleving ervan kan afdwingen. Als naleving niet afgedwongen kan worden bestaat er enkel afspraak of overeenkomst, geen wet. In het bereik van internationale relaties bestaat er geen entiteit, geen derde partij, die naleving kan afdwingen. Dus zelfs als er een consensus tot stand gebracht kan worden over hoe de ordening van de internationale relaties zou moeten zijn, dan kan dit hoogstens resulteren in een internationale afspraak of overeenkomst, niet in een internationale wet, omdat niets het nakomen van de afspraak door de staten kan afdwingen.

Men zou kunnen zeggen dat de meest machtige staat de naleving van internationale afspraken door andere staten kan afdwingen. Maar dit argument stuit op praktische bezwaren.

Een kritiek op de praktijk van Internationaal Recht

Thomas Hobbes (1679 – 1588 naar christelijke jaartelling) publiceerde in 1651 naar christelijke jaartelling het boek “Leviathan” waarin hij argumenteerde dat de drijvende krachten in de mens de behoefte aan bezit, de behoefte aan overleven, en de behoefte aan roem en glorie zijn. Dientengevolge, zei Hobbes, is de natuurlijke staat van de mens een situatie van “ieder voor zich”, van geweld en conflict waar enkel het recht van de sterkste geldt en waar alles is toegestaan omdat niemand een ander iets kan verbieden.

Volgens Hobbes is het bestaan van een centrale autoriteit daarom een noodzakelijkheid, want enkel een centrale autoriteit kan orde tot stand brengen en dus voorkomen dat de leden van een gemeenschap elkaar schade berokkenen. En enkel een centrale autoriteit kan de leden van een gemeenschap tot samenwerking brengen, zodat de gemeenschap zichzelf kan verdedigen tegen buitenlandse agressoren en ook de andere gemeenschappelijke belangen gerealiseerd kunnen worden. De onderdanen van een staat moeten zich van Hobbes daarom onderwerpen aan de centrale autoriteit, hoe slecht deze autoriteit ook moge zijn, omdat de afwezigheid van een centrale autoriteit nog veel slechter is. En deze realisatie maakt onderwerping aan de centrale autoriteit verstandelijk volgens Hobbes, omdat iedereen met verstand in kan zien dat onderwerping en onderdrukking beter is dan leven in de natuurlijke staat van de mens, de staat van chaos.

Thomas Hobbes (1679 – 1588 naar christelijke jaartelling)

Hobbes definieerde de wet dan ook als “de macht om anderen een beslissing op te leggen”, waarna hij tot de conclusie kwam dat er in de internationale arena geen wet bestaat omdat er daar geen entiteit is die de verschillende staten iets kan verplichten. Internationale relaties zijn een voorbeeld van de “natuurlijke situatie van de mens” volgens Hobbes, oftewel een situatie van “ieder voor zich”, geweld en conflict, waar enkel het recht van de sterkste geldt, en waar alles is

toegestaan omdat niemand een ander iets kan verbieden.

Hobbes zei verder dat er in de praktijk van internationale relaties wel regels bestaan, maar enkel omdat de sterkste staten regels zullen opleggen aan de zwakkere staten. Regels, die de sterkste staten helpen om machtiger te blijven en te profiteren van hun machtspositie. Regels ook waar de sterkste staten zelf zich niet aan zullen houden, omdat niemand hen kan dwingen zich hieraan te houden. Internationaal recht is volgens Hobbes dus niets anders dan een wapen voor de sterkste staten, een instrument dat zij kunnen gebruiken om hun eigenbelang te dienen. [6]

Deze voorspelling is precies wat in de huidige realiteit waargenomen kan worden. Er bestaan internationale unies zoals de Verenigde Naties en de Wereldhandelsorganisatie waar internationale afspraken gemaakt worden. Maar de belangrijkste van deze afspraken zijn duidelijk instrumenten voor de reeds machtige staten om hun machtspositie te behouden.

Bijvoorbeeld het nucleaire non-proliferatie verdrag. Toen dit verdrag werd opgesteld in 1968 waren er vijf landen met de beschikking over kernwapens, te weten de Verenigde Staten, de Sovjet Unie, Groot-Brittannië, China en Frankrijk. Het nucleaire non-proliferatie verdrag stelt niet dat niemand nucleaire wapens mag hebben en dus dat deze landen hun voorraden moeten vernietigen, maar dat alleen deze landen kernwapens mogen hebben en niemand anders. [7]

Een ander voorbeeld zijn de internationale handelsafspraken. Geen enkele van de op dit moment economisch succesvolle landen (Amerika, China, Japan, Duitsland, enzovoorts) heeft zich tot haar huidige positie ontwikkeld door middel van het beleid en de instituties die deze afspraken verplicht stellen.

en ook "The Rights of War and Peace: Political Thought and the International Order from Grotius to Kant", Peter Tuck, Oxford University Press, 2001, <https://global.oup.com/academic/product/the-rights-of-war-and-peace-9780199248148?cc=qa&lang=en> en "Hugo Grotius, The Law of War and Peace", <http://www.classicsofstrategy.com/07/2015/the-law-war-peace-grotius.html>

[3] "The Philosophy of International Law", Samantha Besson & John Tasioulas, Oxford University Press, 2010, <https://global.oup.com/academic/product/the-philosophy-of-international-law9780199208586-?cc=qa&lang=en> en ook "The Advantage of Treaties: International Law in the Enlightenment", Martti Koskenniemi, http://www.helsinki.fi/eci/Publications/Koskenniemi/Edinburgh_enlightenment_2009.pdf

[4] Ibidem noot 2 en 3

[5] Het feit dat Grotius, Hume en Kant van mening verschillen over wat precies de natuur van de mens is, is het beste bewijs hiervoor. Als over dit fundament onder hun theorieën al geen consensus bestaat, hoe kan dan een consensus tot stand komen over de oordelen betreffende goed en kwaad die op deze fundamenten gebaseerd zijn?

De discussie tussen Amerika en Rusland waar in de introductie tot dit artikel naar verwezen is, is een verder voorbeeld van dit probleem betreffende de theorie achter internationaal recht. Omdat beide landen verschillende perspectieven hebben, vanwege verschillende ervaringen en verschillende belangen, hebben ze een verschil van begrip voor wat betreft de betekenis van de internationale afspraken; en voor wat betreft de implicatie van de internationale afspraken (wat mag wel en wat mag niet?); en voor wat betreft de toepasbaarheid van de internationale afspraken (wanneer geldt deze afspraak wel en wanneer niet?).

[6] "Thomas Hobbes: Moral and Political Philosophy", Garrath Williams, <http://www.iep.utm.edu/hobmoral/#H5> en "Hobbes on the International Rule of Law", David Dyzenhaus, <https://www.ciaonet.org/attachments/25024/uploads>

[7] "Non-proliferatie verdrag", <https://nl.wikipedia.org/wiki/Non-proliferatieverdrag>

[8] "Kicking Away the Ladder: Development Strategy in Historical Perspective", Ha_Joon Chang, Anthem Press, 2002, <http://www.anthempress.com/kicking-away-the-ladder>

[1] "Cicero on Just War", <https://satyagraha.wordpress.com/19/04/2012/cicero-on-just-war-theory/>

[2] "The Philosophy of International Law", Samantha Besson & John Tasioulas, Oxford University Press, 2010, <https://global.oup.com/academic/product/the-philosophy-of-international-law9780199208586-?cc=qa&lang=en>

Revolutie – De wetenschap over Profeet Mohammed's methode ter verandering

De noodzaak van een revolutie in de moslimwereld

Het is duidelijk dat de moslimwereld in een erbarmelijke staat verkeert. Armoede, onwetendheid, onderdrukking en conflict overheersen. Het is ook duidelijk dat de politieke situatie in de moslimwereld ten grondslag ligt aan deze problemen.

De prioriteit van de huidige heersers in de moslimlanden is namelijk hun eigenbelang en de belangen van de westerse imperialistische naties. Niet de belangen van de moslims en Islam.

De armoede in de moslimwereld is het directe gevolg hiervan, want geld is hetgeen de westerse imperialistische naties en de huidige heersers in de moslimlanden voor leven. Dus organiseren zij de samenlevingen van de moslims zo dat zij hen economisch kunnen uitbuiten en hun natuurlijke rijkdommen kunnen stelen.

De onwetendheid in de moslimwereld is een indirect gevolg van de politieke situatie in de moslimwereld. Om uitbuiting mogelijk te maken is misleiding noodzakelijk. Het credo van de westerse imperialistische naties en de huidige heersers in de moslimlanden is *“Laat de uitgebuite denken dat hij geholpen wordt, anders komt hij misschien in opstand”*. Daarom is er geen oprechte inspanning om de moslimwereld intellectueel vooruit te helpen, want de westerse imperialistische naties en de huidige heersers in de moslimlanden hebben geen baat bij een Islamitische Oemma die nadenkt, de realiteit correct en nauwkeurig leert begrijpen, en oplossingen voor deze situatie ontwikkelt.

Onderdrukking is een ander indirect gevolg. Niets brengt een mens sneller tot nadenken dan armoede, namelijk. En omdat de Islamitische Oemma beschikt over de machtige leiding van Islam, is het bijna onmogelijk om haar voor langere tijd misleidt te houden. Uiteindelijk zullen sommigen van onder de Islamitische Oemma zich de realiteit realiseren en hiertegen in opstand komen. Dan wordt onderdrukking noodzakelijk als de westerse imperialistische naties en de huidige heersers in de moslimlanden de uitbuiting voort willen laten duren.

Conflict, ten slotte, is dan weer het gevolg van onderdrukking. De uitbuiters zullen de mensen die zich tegen de uitbuiting verzetten met geweld tegemoet treden. Bijna altijd resulteert hieruit een tegenreactie, oftewel sommigen van de mensen die zich tegen de uitbuiting verzetten zullen met geweld reageren op het geweld dat hen wordt aangedaan, en dan is conflict een feit.

Revolutie, hoe doe je dat?

De politieke situatie in de moslimwereld is dus de hoofdoorzaak voor de problemen van de moslimwereld. Hier moet iets aan gedaan worden, anders zal aan de overige problemen niets echts gedaan kunnen worden. Gelukkig bestaat hierover grotendeels een consensus onder de moslims. Waar men nog van mening over verschilt, echter, is hoe precies dit politieke probleem opgelost moet worden.

Sommigen zeggen dat deelname aan de bestaande politieke processen noodzakelijk is. Zodat de politiek van binnenuit, langzaam maar zeker, verbeterd kan worden; Islam geleidelijk teruggebracht kan worden; en op termijn al de problemen opgelost zullen worden. Anderen zeggen dat de politieke situatie met geweld tegemoet getreden moet worden. Hizb ut Tahrir roept op tot geweldloos verzet tegen de huidige heersers, burgerlijke ongehoorzaamheid feitelijk, om degenen in de moslimwereld die over macht beschikken te motiveren de huidige politieke structuur af te schaffen en te vervangen door Islam.

Eigenlijk is het niet gepast om het menselijke verstand los te laten op de vraag *“welke methode ter verandering is de juiste?”*. Deze kwestie vereist een Goddelijk Oordeel, namelijk, omdat Allah (swt) zegt:

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Zeg: ‘O, Allah, Heer van het Koninkrijk, Gij geeft heerschappij aan wie Gij wilt en neemt terug van wie Gij wilt. Gij verheft, wie Gij wilt en vernedert, wie Gij wilt. Slechts in Uw hand is het goede. En Gij hebt macht over alle dingen’.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Imraan 3, vers 26)

Toch kan er waarde zijn in een intellectueel onderzoek naar de verschillende methodes ter verandering waar de mens uit kan kiezen. Dit is wanneer het doel van het onderzoek is om de verschillende methodes beter te begrijpen, in het bijzonder hun verschillen, om beter en nauwkeuriger de door Islam verordende methode te kunnen volgen.

Dit werk, een vergelijkende analyse van de verschillende methoden ter verandering waar de mens uit kan kiezen, is reeds gedaan door verschillende mensen uit het kamp van de politieke wetenschappen. Van hen geniet Gene Sharp het meeste aanzien.

Gene Sharp

Gene Sharp is een Amerikaanse politicoloog die al meer dan veertig jaar onderzoek doet naar dictaturen, de machtsverhoudingen binnen dictaturen, revoluties tegen dictaturen, en

verzetsorganisaties. [1] Hij heeft verschillende boeken geschreven over deze onderwerpen, maar zijn meest bekende boek is “Van Dictatuur naar Democratie (From Dictatorship to Democracy)”. [2] Dit is feitelijk een handleiding voor revolutionairen waarin Sharp uiteenzet wat in de geschiedenis wel en niet heeft gewerkt om een dictator omver te werpen. Zo leidt Sharp de lezer naar één specifieke manier van werken, de manier die volgens hem de meeste kans van slagen geeft.

Revolutie, hoe doe je dat niet?

Sharp begin FDTD met een overzicht van de methodes ter verandering die volgens hem gewoonlijk niet werken. Betreffende vechten tegen de dictator zegt hij:

“Het valt te begrijpen dat in reactie op de brutaliteit [van dictators], marteling, verdwijningen en moord, mensen vaak tot de conclusie zijn gekomen dat enkel geweld een einde kan maken aan dictatuur. Boze slachtoffers hebben zich daarom soms georganiseerd om de dictator te bevechten met wat ze ook maar aan geweld en militaire middelen konden verzamelen, alhoewel de kans op succes klein was. Vaak hebben zij moedig gevochten, en veel geofferd in termen van lijden en levens. Soms hebben zij opmerkelijke dingen bereikt, maar slechts zelden hebben zij zich vrij weten te vechten. Gewelddadige opstanden kunnen brute onderdrukking doen resulteren die de bevolking vaak nog meer hulpeloos laat. (...) Één ding is duidelijk. Door het vertrouwen te geven aan de methode van geweld, heeft men juist dat type van strijd gekozen waarin de onderdrukker bijna altijd superieur is. Dictaturen zijn uitgerust om op overweldigende wijze geweld los te laten op de mensen. Hoe lang de democraten dus ook door kunnen gaan, gewoonlijk wordt de harde militaire realiteit op termijn onvermijdelijk. De dictators zijn gewoonlijk altijd superieur in termen van wapens, munitie, transport en soldaten. Ondanks moed zijn de democraten bijna altijd geen echte tegenstand [voor hen].”

Dat is waarom volgens Sharp gewelddadige opstanden bijna altijd resulteren in een guerrilla oorlog tussen de dictator en de opstandelingen, zoals bijvoorbeeld in Colombia. Maar ook deze vorm van strijd is volgens Sharp geen echte oplossing:

“Wanneer ingezien wordt dat georganiseerde oorlog onrealistisch is, zullen sommige dissidenten voorstander worden van een guerrilla oorlog. Een guerrilla oorlog brengt echter zelden profijt voor de bevolking (...). Guerrilla oorlog is geen duidelijke oplossing, vooral omdat deze sterk neigt naar immense slachtoffers onder de mensen. Deze techniek is ook geen verzekering tegen falen, wat de ondersteunende theorieën en strategische analyses ook mogen zeggen (...). Guerrilla oorlog duurt gewoonlijk erg lang. De burgerbevolking wordt vaak verjaagd door de heersende regering, met immens lijden en sociale onrust ten gevolg. En zelfs wanneer zij succesvol zijn, dan hebben guerrilla oorlogen vaak belangrijke negatieve gevolgen voor de lange termijn. In eerste reactie zal het aangevallen regime meer dictatoriaal worden (...). Als de guerrilla's slagen in hun opzet, dan is het resulterende regime vaak meer dictatoriaal dan haar voorganger (...). Mensen die de dictatuur vijandig tegenover staan moeten een andere optie zoeken.”

Net zoals vechten is deelname aan de dictatuur evenmin een oplossing. Betreffende deelname aan verkiezingen als methode ter verandering zegt Sharp:

“Deze verkiezingen, echter, waren slechts nauw gecontroleerde volksstemmingen [bedoeld] om publieke steun te verkrijgen voor de kandidaten die uitgekozen waren door de dictator. Als een dictator onder druk staat, dan kan hij soms instemmen met nieuwe verkiezingen, maar hen ondermijnen om zijn eigen marionetten in de regering te krijgen. (...) Dictators doen niet aan verkiezingen die hen mogelijk van hun tronen zouden kunnen verwijderen.”

Degenen die lijden onder het juk van een dictatuur moeten volgens Sharp ook niet denken dat buitenstaanders hen wel zullen komen helpen. Hij zegt hieromtrent:

“Vaak zijn onderdrukte mensen niet bereid en tijdelijk niet in staat om zich in te spannen voor verandering, omdat ze geen vertrouwen hebben in hun capaciteit om de brutaliteit van de dictatuur te weerstaan en geen manier kennen om zichzelf te redden. Het valt daarom te begrijpen dat veel mensen hun hoop vestigen op bevrijding door anderen. (...) Er zijn grote problemen met deze afhankelijkheid van een buitenlandse redder. (...) Vaak komt er geen buitenlandse redder. En als een andere natie toch

interveniet, dan zou deze eigenlijk niet vertrouwd moeten worden. [Want] Een paar harde waarheden betreffende afhankelijkheid van buitenlandse interventie moeten hier benadrukt worden:

Ten eerste, andere naties zullen vaak de dictatuur tolereren, of zelfs ondersteunen, om hun eigen politieke en economische belangen vooruit te helpen.

Ten tweede, andere naties kunnen ook bereid zijn om een onderdrukt volk te verraden, in plaats van zich te houden aan de belofte te zullen helpen bij bevrijding, vanwege een andere doelstelling.

Ten derde, sommige naties zullen enkel tegen de dictatuur handelen om zelf economische, politieke of militaire controle te krijgen over het land.

Ten vierde, het kan zijn dat de andere naties op positieve wijze actief betrokken raken omdat de opstand zelf de dictatuur al aan het wankelen heeft gebracht (...).”

Hetgeen opstandelingen gewoonlijk toe worden opgeroepen, onderhandelingen met de dictatuur, moeten zij volgens Sharp ook uit de weg gaan:

“Wanneer de essentiële kwesties fundamenteel van aard zijn, betrekking hebben op religieuze principes, aangelegenheden betreffende de mensenrechten, of de gehele toekomst van de samenleving, dan zijn onderhandelingen niet een weg naar een oplossing die beide partijen tevreden zal maken.”

Sharp heeft wel begrip voor de oproep tot onderhandelingen:

“De individuen en groepen die tegen de dictatuur zijn en een voorkeur hebben voor onderhandelingen hebben vaak goede intenties. Vooral wanneer een gewapende strijd tegen de brute dictatuur vele jaren geduurd heeft (...), valt het te begrijpen dat de mensen allemaal vrede willen, ongeacht hun politieke voorkeur.”

Maar hij wijst op de realiteit:

“Het aanbod van een dictatuur tot vrede door middel van onderhandelingen is nooit oprecht. Het geweld zou immers onmiddellijk door de dictatoren zelf beëindigd kunnen worden – zij moeten gewoon stoppen met het vechten tegen hun eigen mensen. Zij

kunnen uit eigen initiatief en zonder onderhandelen het respect voor mensenrechten herstellen, de politieke gevangenen vrijlaten, een einde maken aan de martelingen, de militaire operaties stoppen, terugtrekken uit de regering, en excuses maken aan de mensen.”

En hij spoort de mensen aan om te begrijpen dat onderhandelingen gewoonlijk het versterken van de dictatuur als echte doel hebben:

“Wanneer een dictatuur sterk is, maar er een voor hem vervelende opstand bestaat, dan kunnen dictators proberen om onder het mom van vrede de oppositie tot in de overgave te onderhandelen. De oproep tot onderhandelen klinkt aanlokkelijk, maar er leven grote gevaren in de onderhandelingskamers. (...) Als de oppositie exceptioneel sterk is en de dictatuur zich echt bedreigd voelt, dan kunnen dictators ook oproepen tot onderhandelingen om zoveel mogelijk van hun macht en rijkdom te behouden. In beide gevallen zou de oppositie de dictators niet moeten helpen om hun doelstellingen te realiseren.”

Met andere woorden, op basis van zijn onderzoek concludeert Sharp dat geweld, deelname aan verkiezingen, buitenlandse steun en onderhandelingen gewoonlijk niet tot beëindiging van de dictatuur leiden.

De realiteit van macht in dictaturen

Om uit te kunnen leggen wat wel beëindiging van de dictatuur kan realiseren behandelt Sharp in FDTD ook de realiteit van macht in dictaturen:

“Dictatoren hebben de hulp nodig van de mensen waarover zij heersen, want zonder hulp kunnen zij de bronnen van politieke macht niet grijpen en onder hun controle houden. Deze bronnen van politieke macht zijn ondermeer:

- **Autoriteit**, oftewel het geloof onder de mensen dat het regime legitiem is en dat zij een morele plicht hebben om deze te gehoorzamen;
- **Personeel**, oftewel het aantal en het belang van de personen en groepen die de heersers gehoorzamen, ermee samenwerken of van

ondersteuning voorzien;

- **Capaciteiten en kennis**, oftewel hetgeen het regime nodig heeft om bepaalde handelingen uit te voeren, en deze wordt geleverd door de personen en groepen die met haar samenwerken;
- **Ontastbare factoren**, oftewel psychologische en ideologische factoren die de mensen kunnen aansporen om de heersers te gehoorzamen en te ondersteunen;
- **Materiële hulpbronnen**, oftewel de mate waarin de heerser toegang heeft tot bezittingen, natuurlijke grondstoffen, financiële middelen, het economisch systeem en de middelen van communicatie en transport; en
- **Sancties en bestraffingen**, waarmee bedreigd kan worden of die uitgevoerd kunnen worden tegen ongehoorzame en onbehulpzame subjecten, die hun onderwerping en steun verzekeren wanneer dezen noodzakelijk zijn voor het bestaan van het regime en het ten uitvoer brengen van diens beleid.

Al deze bronnen, echter, zijn afhankelijk van de acceptatie van het regime [door het volk], de onderwerping en gehoorzaamheid door het volk en de steun van een ontelbaar aantal mensen en verschillende instituten in de samenleving. Volledige coöperatie, gehoorzaamheid en steun zal meer van de benodigde bronnen van macht beschikbaar laten zijn [voor het regime], en, desgevolgs, de macht van de regering doen toenemen. Aan de andere kant, als het volk en de instituten niet samenwerken met de dictators, dan vermindert hun beschikking over de bronnen van macht waar alle heersers afhankelijk van zijn en kunnen zij van dezen zelfs geheel afgesloten worden. Zonder beschikking over deze bronnen zal de macht van de heersers afnemen en uiteindelijk verdwijnen.

Als [de heersers] de toegang tot de bronnen van macht lang genoeg onthouden kan worden, of zelfs helemaal ontzegd, dan zal dit in eerste instantie leiden tot onzekerheid en verwarring binnen het regime. Het is meest waarschijnlijk dat dit gevolgd zal worden door een duidelijke verzwakking van de macht van de dictatuur. Na verloop van tijd zal de onthouding van de bronnen van macht leiden tot verlamming en impotentie van het regime, en

in ernstige gevallen, diens disintegratie. De macht van de dictator zal sterven, langzaam of snel, door politieke uithongering.”

Revolutie, hoe doe je dat wel?

Op basis van deze analyse van macht in dictaturen kom Sharp tot de conclusie dat zij het meest kwetsbaar zijn voor wat hij “politieke ongehoorzaamheid” noemt. Politieke ongehoorzaamheid is in essentie geweldloos verzet tegen de dictatuur, maar op basis van een strategie en een plan. Het zijn dus verschillende handelingen van geweldloos verzet, zoals demonstraties, stakingen, lezingen, enzovoorts, die niet los van elkaar verricht worden maar als verschillende elementen van een keten, waardoor ze elkaar helpen en elkaars effect versterken. Deze handelingen moeten een afstand creëren tussen de dictatuur en de burgerbevolking. Zodat de burgerbevolking haar passieve steun voor de dictatuur opzegt (oftewel ze verwerpt de legitimiteit van de dictatuur) alsook haar actieve steun (oftewel, ze weigert nog de handelingen te doen die noodzakelijk zijn voor het functioneren van de staat en de economie).

Sharp geeft in FDTD praktische voorbeelden van wat dit betekent:

“Aangezien het primaire probleem van dictaturen politiek van aard is, zijn politieke vormen van geweldloos verzet van cruciaal belang. Dezen omvatten het ontkennen van de legitimiteit van de dictatoren en het weigeren van samenwerking met het regime. Deze non-coöperatie zou ook ingezet worden tegen specifieke beleidsplannen. Soms kan vertragen en uitstellen gedaan worden [door ambtenaren], op ondoorzichtige wijze of zelfs in het geheim, terwijl op andere momenten ongehoorzaamheid en provocerende publieke demonstraties en stakingen zichtbaar kunnen zijn voor allen.

Aan de andere kant, als de dictatuur kwetsbaar is voor economische druk, of als de bevolking klachten heeft die economisch van aard zijn, dan kunnen economische acties de gepaste methode van verzet zijn, bijvoorbeeld boycots of stakingen. Op de pogingen van de dictatoren om het economisch systeem te benutten kan gereageerd worden door algemene stakingen, langzamer werken, en

het weigeren van ondersteuning door (of zelfs verdwijning van) onmisbare experts. Verschillende vormen van stakingen kunnen gebruikt worden op kritieke punten in fabricage, transport, de bevoorraden met basismaterialen, en de distributie van finale goederen.

(...)

Sommige vormen van geweldloos verzet eisen van de mensen dat zij handelingen verrichten die niet bij hun normale dagelijkse leven horen, zoals het verdelen van pamfletten, het opereren van een ondergrondse drukpers, het verrichten van hongerstakingen, of het gaan zitten midden op straat [in protest]. Deze vormen kunnen moeilijk zijn voor sommige mensen om te doen, behalve in uitzonderlijke situaties.”

De methode van Gene Sharp versus de methode van Profeet Mohammed (saw)

Wat opvalt in FDTD is hoezeer het advies van Sharp overeenstemt met hetgeen Profeet Mohammed (saw) gedaan heeft om de situatie in Mekka veranderen van gebaseerd op Djahiliyya (Onwetendheid) naar gebaseerd op Islam.

De verzen die aan het begin van het profeetschap door Allah (swt) werden geopenbaard aan Profeet Mohammed (saw) [3] introduceren een nieuwe politieke visie:

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

“Lees, in de naam van jouw Heer, Degene die geschapen heeft.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Alaq 96, vers 1)

De betekenis van dit vers is dat alles in de wereld moet draaien om de Heer die geschapen heeft, terwijl op dat moment in Mekka alles draaide om de heren die de stammenleiders waren – Aboe Djaahil, Aboe Lahab, Al Walid bin Al Moeghira, Aboe Soefyan, enzovoorts. In Djaahil Mekka bepaalden deze stammenleiders goed en kwaad, zij maakten de wet voor de mensen, en de mensen accepteerden deze situatie. Het eerst

geopenbaarde vers van de Edele Koran verwerpt deze situatie, echter, want het zegt dat de enige Heer voor de mensen Degene die geschapen heeft is. Met andere woorden, de allereerste openbaring verwierp de legitimiteit van de heersers in Mekka.

De verzen die aan het begin van het profeetschap door Allah (swt) werden geopenbaard aan Profeet Mohammed (saw) ondermijnen ook de legitimiteit van de heren stammenleiders in Mekka. Ze maken duidelijk hoe slecht deze mensen zijn en wat voor vreselijke dingen ze normaal gemaakt hebben:

كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ * أَنْ رَأَى اسْتَعْنَى

“Voorwaar, de mens is geneigd tot tirannie, wanneer hij denkt zelf-gehoeg te zijn.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Alaq 96, vers 1)

وَلَا تُطْعُ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ * هَمَّازٍ مَّشَاءٍ بَنِيمٍ * مَتَاعٍ لِلْخَيْرِ
مُعْتَدٍ أَيْمٍ * عَتَلٍ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ

“En gehoorzaam de hallaf (degene die veel zweert) niet, die mahien (leugenachtig en waardeloos) is. De hammaaz (lasteraar), degene die ruzie maakt tussen de mensen. De tegenhouder van het goede, de zondige overtreder. De gemene en wrede gierigaard, die ook nog eens zaniem (en geadopteerd kind, oftewel zijn vader is niet echt zijn vader) is.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Qalam 68, vers 13 – 10)

وَإِذَا الْمَوْؤُودَةُ سُئِلَتْ

“En wanneer het kleine meisje dat levend begraven is gevraagd wordt...”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Takwier 81, vers 8)

وَيْلٌ لِلْمُطَفِّفِينَ * الَّذِينَ إِذَا أَكْنَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ * وَإِذَا
كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ

“Wee degenen die bedriegen. Zij, die wanneer hen iets gegeven moet worden het volledige eisen. Maar

die wanneer zij iets moeten geven, minder geven dan wat rechtmatig is!”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Moetaaffien 83, vers 3 – 1)

De verzen die aan het begin van het profeetschap door Allah (swt) werden geopenbaard aan Profeet Mohammed (saw) koppelen aan deze bestrijding van de legitimiteit van de heren stammenleiders in Mekka een oproep om hen vooral niet te gehoorzamen:

كَلَّا لَا تَطْعُمُهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ

“Nee! Gehoorzaam hem niet! Werp jezelf neder (voor de Heer die geschapen heeft) en kom dichterbij Hem!”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Alaq 96, vers 19)

فَلَا تُطْعُ الْمُكَذِّبِينَ

“En gehoorzaam de leugenaars niet!”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Qalam 68, vers 8)

En de eersten van geopenbaarde verzen zetten uiteen wat Profeet Mohammed (saw) dan wel moet doen tegenover de dictatuur van de heren stammenleiders in Mekka:

قُمْ فَأَنْذِرْ * وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ * وَتَبَّابَكَ فَطَهِّرْ * وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ * وَلَا
تَمَنَّيَنَّ تَسْتَكْثِرُ * وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ

“Sta op en waarschuw! En verkondig de Grootheid van uw Heer. En maak uw persoonlijkheid en gedrag puur en zuiver. En blijf weg van de onreinheid van afgoderij. En wees geduldig ter wille van uw Heer.”

(Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Moedaththir 74, vers 7 – 2)

Oftewel, vecht niet tegen hen, maar sluit ook geen akkoorden met hen en werk niet met hen samen. In plaats hiervan, roep de mensen op tot wat de waarheid is, tot wat juist is. Wees een wandelend voorbeeld van wat juist is, en laat de mensen jouw

voorbeeld volgen.

Het werk van Gene Sharp zegt dus feitelijk dat de methode ter verandering van Profeet Mohammed (saw) de meest effectieve methode ter verandering is voor een volk dat getiranniseerd wordt.

[1] https://en.wikipedia.org/wiki/Gene_Sharp

[2] "From Dictatorship to Democracy", Gene Sharp, page 4, www.aeinstein.org/wp-content/uploads/09/2013/FDTD.pdf

[3] Er is een consensus dat soera Al Alaq (96) de allereerst geopenbaarde verzen bevat (verzen 1 tot en met 5). Deze soera wordt daarom gewoonlijk aangehaald als de eerst geopenbaarde soera, alhoewel andere van haar verzen later geopenbaard zijn. Na soera Al Alaq werden verzen van de soeras Al Moedaththir (74), Al Qalam (68) en Al Moezzamil (73) geopenbaard. Hierna werd soera Al Fatiha (1) als één geheel geopenbaard. Weer hierna volgden verzen van de soeras Al Massad (111), At Takwier (81), Al 'Alaa (87), Al Lail (92) en Al Fadjr (89). Dit zijn derhalve de tien eerst geopenbaarde soeras.

**Participatie in democratische
politiek – De ervaring van de
moslims in Amerika**

Er bestaat onder de moslims van West-Europa nog altijd discussie over de vraag of deelname aan democratische politiek wel of niet toegestaan is. De verschillende meningen in deze kwestie zijn ondertussen wel bekend. Sommige moslims zeggen dat het niet toegestaan om te participeren in de democratie, omdat in de democratie de mens de wet maakt terwijl volgens Islam enkel Allah (swt) de wet mag maken. Anderen, achter, zeggen dat de moslims hun belangen moeten behartigen en daarom op basis van de principes “noodzaak (dharoera)” en “minste van twee kwaden (agaf oedh dhararain)” wel mogen participeren.

Dit artikel presenteert een overzicht van de ervaring van de moslims in Amerika die zich op basis van laatstgenoemde principes, “noodzaak (dharoera)” en “minste van twee kwaden (agaf oedh dhararain)”, hebben deelgenomen aan de democratie. Heeft dit hen inderdaad in staat gesteld hun belangen te behartigen?

Zaak 1: De verkiezing van George W. Bush

De eerste keer dat de moslims in Amerika een belangrijke rol speelden in de Amerikaanse verkiezingen was bij de presidentsverkiezingen in het jaar 2000. Bill Clinton had op dat moment reeds twee termijnen gediend, van januari 1993 tot januari 1997 en vervolgens van januari 1997 tot januari 2001. Volgens de Amerikaanse grondwet mocht hij zich derhalve niet opnieuw verkiesbaar stellen. De Democratische Partij van president Clinton schoof daarom Al Gore naar voren als hun kandidaat, die als vice-president had gediend onder Clinton. De Republikeinse Partij koos voor George Walker Bush als hun kandidaat, de gouverneur van de staat Texas en de zoon van George Herbert Walker Bush die van januari 1989 tot januari 1993 de Amerikaanse president was geweest.

Bij de verkiezingen van 1996 waren de moslims in Amerika nog verdeeld geweest over de vraag of ze moesten participeren of niet, maar in 2000 was de mening dat participatie noodzakelijk was dominant. Dit kwam mede door fatawa van de leidende Islamitische vereniging in Amerika, zoals de Noord-Amerikaanse Fiqh Council, die

stelden: “Het is een plicht voor de moslims om op constructieve wijze deel te nemen... Al was het maar om hun rechten te beschermen en de visies en zaken die zij belangrijk achten te ondersteunen”. [1]

De belangrijkste discussie onder de moslims in 2000 was daarom op wie te stemmen. In 1996 hadden de meeste moslims hun stem gegeven aan Bill Clinton. Op dat moment behoorden de meeste moslims in Amerika tot de lagere economische klasse en Clinton's beloftes betreffende investeringen in onderwijs en ziekenzorg spraken hen meer aan dan de beloftes van zijn tegenstanders Bob Dole.

Echter, na de verkiezing nam Clinton een stap waarvan vele moslims dachten dat deze specifiek tegen hen gericht was. Hij nam een wet aan, de Secret Evidence Act van 1996, die stipuleerde dat de openbare aanklager geheime informatie mocht gebruiken in de rechtszaal zonder deze te hoeven delen met de verdachte en diens advocaten. Oftewel, op basis van de Secret Evidence Act kon iemand aangeklaagd worden zonder dat hem verteld werd waarom, en kon hij veroordeeld worden zonder dat hij zich hiertegen kon verdedigen. [2] Op basis van de Secret Evidence Act werd in 1997 de Palestijnse academicus Dr. Mazen Al Najjar gearresteerd en voor het gerecht gebracht. De aanklacht luidde “Banden met Palestijnse Terroristen” maar het bewijs in de zaak werd geheim gehouden. Onder andere vanwege deze – en andere – rechtszaken tegen moslims in Amerika, keerden de moslims zich bij de verkiezingen van 2000 tegen Al Gore. Andere redenen waren ondermeer het feit dat Gore als vice-president altijd pro-Israël was geweest en het feit dat hij Joe Lieberman – een Amerikaanse politicus van joodse komaf en zeer pro-Israël – had gekozen om zijn vice-president te worden als hij de verkiezingen zou winnen.

Om zich af te zetten tegen Gore nam George W. Bush een meer conservatief imago aan: anti-homohuwelijk, anti-abortus, pro-gezin, enzovoorts. Tegenover de moslimgemeenschap gaf hij ook indicaties dat hij de Secret Evidence Act zou afschaffen als hij tot president verkozen zou worden. Verschillende moslims begonnen daarom campagne te voeren voor Bush.

%78 van de moslims die deelnamen aan de verkiezing van 2000 gaven daarom hun stem daarom aan Bush. [3] Desondanks hadden de beide kandidaten bijna evenveel stemmen gewonnen. De uitkomst van de verkiezing in de staat Florida was daarom van doorslaggevend belang. Daar had Bush slechts 537 stemmen meer gekregen dan Gore, wat hem de 25 stemmen opleverde die hem de meerderheid gaven. [4] In Florida hadden meer dan 50.000 moslims hun stem uitgebracht, in grote meerderheid voor Bush gestemd (%88). De steun van de moslims voor Bush had hem dus effectief aan de overwinning geholpen. [5]

Dit was mede het resultaat van het campagnewerk van professor Sami Al Arian. Al Arian was de schoonbroer van Dr. Mazen Al Najjar en had sinds diens gevangennamen campagne gevoerd tegen de Secret Evidence Act. In deze rol was hij verschillende malen uitgenodigd door Bill Clinton in het Witte Huis om de kwestie te bespreken. Tijdens de verkiezingen van 2000 had Al Arian zowel Gore als Bush benaderd en naar hun standpunt betreffende de Secret Evidence Act gevraagd. Bush had deze wet publiekelijk bekritiseerd en daarom organiseerde Al Arian een campagne onder de moslims van Florida om hun stem te winnen voor Bush. Gezien het uiteindelijk belang van Florida in de verkiezing werd Al Arian daarom uitgenodigd door Bush bij diens officiële inauguratie in het Witte Huis. Als dank voor bewezen diensten mocht Al Arian bij deze gelegenheid op de eerste rij plaatsnemen, vlakbij Bush. [6]

Al Arian zelf zei later over zijn werk voor Bush: “Veel mensen vragen me ‘Waarom steunde je Bush?’. Wel, ik steunde niet per se Bush. ... Het was echt gebaseerd op die ene kwestie (de Secret Evidence Act, red.).” [7]

Het was dus om hun belangen te behartigen dat de moslims in 2000 de kant van George W. Bush kozen. Iedereen weet wat voor invloed het presidentschap van deze Bush heeft gehad op de moslimwereld. Hij viel Afghanistan en Irak binnen met honderdduizenden doden tot gevolg. President George W. Bush heeft ook nooit de Secret Evidence Act afgeschaft. Sterker nog, na de aanslagen van 11/9 nam hij de Patriot Act aan waaronder de geheime diensten nog veel

meer ruimte kregen om moslims in Amerika te bespioneren, lastig te vallen en in een kwaad daglicht te stellen. Al Arian zei hierover: “Op dat moment werkten we tegen arrestaties op basis van geheim bewijs. Wat we kregen was arrestatie zonder bewijs.” [8]

Sami Al Arian zelf werd hier in 2003 slachtoffer van. Hij werd gearresteerd en aangeklaagd wegens “ondersteunen en financieren van terroristische activiteiten”. De volgende 11 jaar moest hij doorbrengen in de gevangenis en opgesloten in zijn huis. In 2014 werd hij wegens gebrek aan bewijs vrijgelaten maar zijn staatsburgerschap werd hem afgenomen en ook zijn recht om in Amerika te verblijven. Hij werd het land uitgezet en woont nu in Turkije. [9]

Zaak 2: De verkiezing van Barack Hoessein Obama

Ondanks het complete fiasco waar het politieke werk voor George W. Bush op uitgelopen was, probeerden de moslims bij de verkiezingen in 2004 opnieuw hun belangen te behartigen door deel te nemen aan de verkiezingen. Teleurgesteld door het beleid van president George W. Bush schaarden ze zich ditmaal achter de Democratische kandidaat John Kerry. Deze keer, echter, was de stem van de moslims niet van doorslaggevend belang. Alhoewel een recordaantal moslims zich naar de stembus begaf, en %93 van hen zijn stem gaf aan Kerry, won George W. Bush de verkiezingen afgetekend. [10]

In 2008, vervolgens, ging de verkiezing tussen Barack Obama namens de Democratische Partij en John McCain namens de Republikeinse Partij. In tegenstelling tot de verkiezingen van 2000 en 2004 leek ditmaal geen van beide kandidaten geïnteresseerd in de stem van de moslims, echter.

In 2000 hadden de Republikeinen voor George W. Bush de stem van de moslims gezocht omdat men wist dat deze hem op kritieke plaatsen aan de winst zou kunnen helpen. In 2004 hadden de Democraten namens John Kerry hetzelfde gedaan in de wetenschap dat de moslims afkeer voelden voor George W. Bush. In 2008, echter, lieten de Republikeinen de moslims links liggen omdat ze

geen hoop hadden dat dezen overgehaald zouden kunnen worden om op McCain te stemmen. De Democraten, daarentegen, waren bang dat interactie met de moslims Obama een slechte reputatie zou geven in de ogen van de niet-moslims, dus ook zij lieten de moslims grotendeels links liggen. Obama bezocht daarom wel kerken en synagogen maar geen moskeeën. Hij vroeg ook Keith Ellison, de enige moslim in het Amerikaanse Congres, om vooral geen campagne voor hem te voeren. Hij weigerde verder vertegenwoordigers van moslim-organisaties te ontmoeten. Hij liet bij een optreden in Detroit twee moslima's met hoofddoek uit het publiek verwijderen omdat hij niet met ze in beeld wilde komen. En hij zei dat Jeruzalem de "onverdeelde hoofdstad van Israël" moest worden. [11]

Maar toch geloofden de moslims dat Obama hen zou helpen, dat hij zou hen hun rechten teruggeven en zou helpen in economisch moeilijke tijden. *"Hij negeert ons niet omdat hij echt tegen ons is, maar hij heeft geen keus wil hij de verkiezingen winnen"*, hoopten de moslims. Volgens onderzoeken gaf %89 van de moslims die deelnamen aan de verkiezing daarom hun stem aan Obama. Slechts %2 gaf aan voor McCain gestemd te hebben. [13]

Het resultaat van deze participatie van de moslims in de democratische verkiezingen was niet anders dan in 2000. Op 20 januari 2009 werd Barack Obama officieel de president van Amerika. Één van zijn allereerste besluiten, op 23 januari, was om drones een raketaanval uit te laten voeren op Pakistan. Een onbekend aantal moslims werd hierbij gedood – rapporten variëren van 7 tot en met 15. Onschuldige mensen, omdat achteraf bleek dat het Taliban kamp dat het doelwit was geweest ergens was. Uiteindelijk zou Obama tijdens zijn eerste ambtsperiode meer dan 300 keer opdracht geven om drones raketaanvallen uit te laten voeren op Pakistan. Ter vergelijking, George W. Bush deed dit 51 keer. Obama breidde ook het bereik van de drone-oorlog uit, naar Afghanistan, Irak en zelfs Jemen. Hij gaf de opdracht om daar de Amerikaanse staatsburger Anwar Al Awlaki te vermoorden, en zelfs diens -16jarige zoon Abdulrahman Al Awlaki. [14]

Obama hield zich ook niet aan zijn beloftes voor wat betreft de zaken die belangrijk waren voor

de moslims. Bijvoorbeeld, onder zijn bewind is Guantanamo Bay niet gesloten maar uitgebreid. De belangrijkste elementen van de Patriot Act zijn ook door Obama gecontinueerd. Het continue bespioneren van de moslims in Amerika door overheidsinstanties zoals de FBI is ook onder Obama gecontinueerd. [15]

Conclusie

In Amerika is het idee van "noodzaak" en "minste van twee kwaden" dus een complete mislukking. Het heeft de belangen van de moslims in Amerika niet vooruit geholpen. En het heeft de belangen van veel moslims in de rest van de wereld zelfs achteruit geholpen.

[1] "How did Muslims vote in 2000?", Middle East Forum, www.meforum.org/13/how-did-muslims-vote-in2000

[2] "What is Secret Evidence?", American Muslim Perspective, www.civilrights.ghazali.net/html/body_what_is_secret_evidence.html

[3] "Getting out the Muslim vote", NBC News, www.nbcnews.com/id/4137092/ns/politics/t/getting-out-muslim-vote/#.VcX9Rvm2rls

[4] https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_presidential_election,_#2000Florida_recount

[5] "How did Muslims vote in 2000?", Middle East Forum, www.meforum.org/13/how-did-muslims-vote-in2000

[6] https://en.wikipedia.org/wiki/Sami_Al-Arian

[7] "Exclusive: Deported Palestinian Scholar Sami Al-Arian on His Chilling Post11/9- Prosecution", Democracy Now, www.democracynow.org/6/2/2015/exclusive_deported_palestinian_scholar_sami_al

[8] Ibidem noot 7

[9] Ibidem noot 7

[2004] [10 Election Sees Second American-Muslim Bloc Vote", Washington Report on Middle East Affairs, www.wrmea.org/~2005january-february/election-watch-2004-election-sees-second-american-muslim-bloc-vote.html

[11] "Muslim Voters Detect a Snub From Obama", New York Times, www.nytimes.com/24/06/2008/us/politics/24muslim.html?hp&_r=0

[12] Ibidem noot 11

[13] "American Muslims Overwhelmingly Backed Obama", Newsweek, www.newsweek.com/american-muslims-overwhelmingly-backed-obama85173

[6"] [14 Unanswered Questions About Obama's Drone War",

Mother Jones, www.motherjones.com/mojo/-6/02/2014/unanswered-questions-obama-drones

[15] “Muslims Say They Can’t Guarantee Obama Their 2012 Election Vote”, Huffington Post, www.huffingtonpost.com/11/06/2012/muslims-obama-2012-election_n_1584108.html

**De oorsprong van
Islam in Indonesië (deel 1):
Het eerste contact en het
begin in Sumatra**

Inleiding

De meeste Moslims hebben wereldwijd een bijzondere affectie voor de Moslims in de Zuid Aziatische landen zoals Indonesië, Maleisië, Brunei Dar us Salaam en het Zuid Oosterse regio van Thailand en de Filippijnen. Deze speciale affectie is direct gebonden aan de manier waarop Islam zich heeft verspreid in deze delen van de wereld.

Islam kwam naar Asj-Sjaam, Noord-Afrika, Centraal-Azië en Zuidoost Europa middels de overwinningen van de Moslimlegers. In de meeste delen van de wereld hebben de inwoners aanvankelijk Islam verworpen vanwege het feit dat het een onbekende religie voor hen was. Maar nadat de Islamitische systemen werden geïmplementeerd op hen en nadat zij realiseerde dat Islam de tirannie, het onrecht, en uitbuiting had vervangen met rechtvaardigheid en welvaart, hebben zij een diepe waardering gekregen voor Islam en zijn zij bekeerd.

In Zuid Oost Azië hebben de inwoners echter Islam vanaf het begin al verwelkomt. Zij hebben de komst van deze nieuwe religie niet weerstaan. In tegendeel zelfs, zij hebben Islamitische predikers uitgenodigd om de basisconcepten van Islam uit te leggen en vervolgens zijn zij bekeerd op basis van de intellectuele kracht van deze concepten.

Helaas is er behalve dit niet veel bekend over het algemeen bij de mensen over de oorsprong van Islam in Zuid Oost Azië. Wie brachten Islam naar dit deel van de wereld? En wanneer? Hoe snel was Islam geaccepteerd door de lokale inwoners? Wat waren hun beweegredenen om deze nieuwe religie te adopteren?

Dit artikel "De oorsprong van Islam in Indonesië" is geschreven om deze vragen te beantwoorden. Dit artikel is verdeeld in drie delen. Het eerste deel zal zich concentreren op het contact tussen Islam en het volk van Indonesië en hoe Islam zich verspreiden op het eiland Sumatra na dit eerste contact. Het tweede deel gaat over de manier waarop Islam zich verspreidde over de andere grote eilanden van Indonesië zoals Java, de Molukken, Sulawesi en Kalimantan. Het derde en laatste deel zal ingaan op de lessen die hieruit genomen kunnen worden met betrekking tot de

geschiedenis van Islam in Indonesië.

De hoofdeilanden van Indonesië begrensd tussen Maleisië en Thailand in het noorden en Australië in het zuiden

Het eerste contact

Na de vestiging van de Islamitische Staat door Profeet Mohammed (saw) in Al Medina, verspreidde Islam zich razendsnel over het gehele Arabische Schiereiland. Eerst naar Mekka en daarna zuidwaarts richting Jemen en toen naar de Arabische Golf. De bevolking die leefde in die gebieden hadden eeuwenlang handel gedreven met de mensen van andere handelssteden van de Indische Oceaan in het huidige Iran, Pakistan, India, Sri Lanka, Thailand, Indonesië en Maleisië. Vanwege deze historische handelsrelaties verspreidde de komst van de nieuwe religie van Arabische Schiereiland snel richting die gebieden.

Als gevolg hiervan heeft Moe'awiya ibn Abi Soefjaan (ra) de metgezel van de Profeet (saw) die de Islamitische Staat Al Khilafah regeerde van 41 tot 60 Hidjri (661 tot 680 CE), inmiddels een brief ontvangen van het Oosten tijdens zijn regentschap. De brief kwam van Maharaja van Srivijaya een koninkrijk gelegen in hedendaags Sumatra in Indonesië en in delen van de Malaise eilanden. Hij schreef: " Van de Koning van Al Hind wiens dierenkooien duizend olifanten heeft en wiens paleis is gemaakt van goud en zilver en degene die gediend wordt door de dochters van de koningen en degenen die twee grootste rivieren heeft waarmee de Aloë bomen worden geïrrigeerd, aan Moe'wayia..." (1)

De koning had hoogstwaarschijnlijk gehoord over Islam van Moslimhandelaren die zijn rijk hadden bezocht en daar zijn blijven wonen. Chinese bronnen maken melding dat rond 26 jaar Hidjra/647 CE, er al een Arabische vestiging was

rond de Westelijke kust van Sumatra. (2)

De aanwezigheid van Islam op Sumatra groeide in het jaar 99 Hidjri/ 717 CE toen 35 schepen waar Moslimhandelaren in zaten aankwamen op Palembang. Deze handelaren waren gevlucht van een opstand in Kanton in China. Dus besloten zij zich te vestigen op Sumatra. (3)

In datzelfde jaar kreeg de Khaliefa ' Omar ibn 'Abd Al 'Aziez die regeerde van het jaar 102-99 Hidjri/720-717 CE een brief van de Maharaja van Srivijaya. De brief beschreef dat Islam tegen die tijd meer interesse bij hem had opgewekt: " Van de Maharaja die de nakomeling is van duizend koningen, wiens vrouw ook van een nakomeling is van duizend koningen waar de stallen gevuld zijn met duizend olifanten en in wiens gebieden twee rivieren de planten, kruiden kampfer irrigeren, wiens geur zich 10 kilometer verspreidt. Aan de koning van de Arabieren, die geen deelgenoten toekennen aan God. Ik heb jullie een bescheiden gift gestuurd, wat eigenlijk een gebaar is, en ik wens dat je me iemand toestuurt die mij over Islam kan leren en mij diens Wetten kan onderwijzen. Salam." (4)

De eerste stap, Lamre en Perlak

Ongeveer 200 jaar geleden hadden Moslimhandelaren zich gevestigd in alle grote handelssteden langs de Zuid Oost Aziatische kustlijn. Daarmee zorgde zij ervoor dat Islam onderdeel werd van de haarvaten van de samenleving. Vele handelaren waren getrouwd met de lokale vrouwen en sommige hadden zelfs vertrouwde relaties opgebouwd met het lokale bestuur. (5). Bijvoorbeeld de ambassadeur die gestuurd werd door Maharaja van Srivijaya naar China in het jaar 904 CE, was een Moslim. (6) Weer 200 jaar later waren de Moslims onderdeel geworden van het bestuur van hedendaags Indonesië. Het koninkrijk van Lamre ten Noorden van Sumatra wordt beschouwd als het eerste gebied waar dit plaatsvond. Volgens het grafsteen in dat gebied, is Soeltan Sulayman ibn Abdoella ibn Al Basjir van Lamre gestorven in 608 Hidjri/1211 CE. Dat betekent dat de koninklijke familie van Lamre moet zijn bekeerd tot Islam ruim voor die datum. (7)

In het jaar 1292 bezocht de beroemde Italiaanse reiziger Marco Polo de poort van Perlak op Noord Sumatra, vlakbij Lamre en hij trof daar een Moslimheerser aan. Hij noteerde in zijn dagboek dat het koninkrijk was "zo vaak bezocht door Saracen (Moslims) handelaren dat zij de oorspronkelijke bewoners hebben bekeerd tot de Wet van Mahommet (Mohammed)." (8). Blijkbaar hebben de Moslimhandelaren die in Perlak verbleven op een gegeven moment Islamitische geleerden over laten brengen, met de bewuste intentie om hun handelspartners in Perlak te bekeren tot Islam. Deze geleerden vestigden zich ook in dat gebied en trouwde met de lokale vrouwen en langzaam maar zeker spreidde Islam zich onder de mensen. Op de eerste dag van Moeharram 225 Hidjri/ 840 CE heeft een van de nakomelingen van deze Moslims, Maulana Seyyid Abdoel Aziez Sjah het sultanaat van Perlak gevestigd. (9) Deze Soeltan Abdoel Aziez Sjah had daarna geleerden uitgenodigd uit Arabie, Iran en Goedjurat om te verhuizen naar zijn gebied zodat zij Islam konden onderwijzen aan zijn volk en om de Staatsaangelegenheden te regeren volgens Islam. Samen met de Soeltaan hebben de geleerden Islamitisch onderwijs opgezet van waaruit Islam werd verspreid naar het gehele Noordelijke gebied van Sumatra. (10)

Samudra en Pasai

In het jaar 746H/1345CE, heeft de Moslimreiziger Ibn Battuta de havenstad in Noord Sumatra bezocht genaamd Pasai, waar hij aantrof dat het geregeerd werd door een Moslim. (11) In het jaar 1267 CE heeft koning Mera Silua dit gebied bekeerd tot Islam samen met Sheikh Ismail die was afgereisd naar Sumatra vanuit het Arabisch Schiereiland. (12) Deze gebeurtenis was het begin van het sultanaat van Samudra Pasai en de koning adopteerde de naam Sultan Malik as Saleh. Dit sultanaat van Samudra Pasai werd een machtsregio. Zij heeft bijvoorbeeld nauwe banden ontwikkelt met China door twee ambassadeurs te sturen genaamd Sulaiman en Sjams oed Dien rond 1282 CE. Als reactie heeft de Chinese Keizer verschillende diplomaten gestuurd waaronder de beroemde Chinese Moslimadmiraal Cheng Ho. Hij heeft het sultanaat van Samudra maar liefts drie

keer bezocht met zijn vloot. (13)

De sultans van Sumatra Pasai hebben hun macht en invloed gebruikt om Islam te verspreiden in hun omgeving. Sultan Malik as Salih heeft op zijn sterfbed bevolen dat zijn familie het goede verbiedt en het slechte verbied na zijn dood (amr bil ma'roef wal nahy 'an il moenkar) zoals de ayaa in de Koran dat ook aangeeft. Hij heeft ook bevolen dat zijn zoon Al Malik al Mansoer, die de volgende sultan zou worden, de wetten van de Koran zou blijven implementeren. Tevens heeft hij zijn zoon opgedragen dat hij alles moest tegengaan dat tegen de Sjari'a indruiste zou ontstaan in het sultanaat.(14) Volgens de lokale overlevering heeft sultan Malik as salih gezegd: "Overtreed niet de wetten van Allah de Verhevene of de overleveringen van Profeet Mohammed (saw), de Boodschapper van Allah. Mijn zoon, je mag dit advies dat ik je geef niet falen. Als je iets wenst te gaan doen, dan dien je de ouderen te raadplegen vanonder je adviseurs. Ga niet haastig een actie ondernemen (..) Bescherm jezelf tegen de zaken die niet in overeenstemming zijn met de Wet van Allah. Onderdruk de dienaren van Allah niet door hen onrechtvaardig te behandelen. Wees niet nalatig in het gebieden van het goede en verbieden van het slechte aangezien deze tijdelijke wereld zal vergaan en de enige wereld die daarna komt zal er voor altijd zijn." (15)

Ibn Battuta verbleef voor twee weken in het sultanaat van Sumatra Pasai al seen gast van sultan Al Malik Az Zahir. Volgens zijn aantekeningen was Ibn Battuta enorm onder de indruk van de vroomheid van sultan Al Malik Az Zahir. Zijn ziel in het verrichten van zijn islamitische verplichtingen en zijn liefde voor de studie en het debatteren met de geleerden die hem advies gaven.(16) De geleerden van het hof van sultan Al Malik Az Zahir bestond ook uit Sjarief Amier Sayyid van Sjiraz, Taj Ad Dien van Isfahan en ook Abdoella ibn Mohammed ibn Abd al Qadier ibn Abdoel Aziez ibn Mansoer Aboe Ja'far Al 'Abbas Al Moentasir billah, die een kleinzoon is van de 'Abbasieden Khaliefa. (17) Ibn Battuta overlevert dat sultan Al Malik Az Zahir Islamitisch onderwijs organiseerde voor jong en oud. Hij had Islamitische geleerden uitgenodigd van heel de wereld om te leven in het sultanaat voor onderwijs. Deze geleerden organiseerden regelmatig kenniskringen in de

moskee. Sommige lessen waren basiskennis voor volwassenen en voor de jeugd. Andere lessen waren meer vergevorderd in de islamitische wetenschappen zoals Fiqh. De sultan van Malacca uit het hedendaagse Maleisie bijvoorbeeld, baseerde zijn mening enorm op de geleerden van Sumatra Pasai. (19)

Ibn Battuta heeft ook overgeleverd dat de sultan Al Malik Az Zahir regelmatig zijn leger de opdracht gaf om de omringende grenzen te openen voor de invloed van Islam. Vanwege dit beleid, was tegen de 15de eeuw (CE) een vele delen van Sumatra bekeerd tot de Islam. Waaronder het centrale en zuidelijke gebieden van het eiland zoals Siak, Jambi, Palembang en Minangkabau.(20)

Het sultanaat van Sumatra Pasai begon af te brokkelen in de eerste jaren van de 16de eeuw CE, toen twee zonen van de sultan begonnen te strijden om macht. De Portugezen probeerden de strijd tussen Zayn Al 'Abidien en Zayn Al Dien te gebruiken om de controle over de havenstad Pasai te krijgen. Dit leidde tot een nieuwe sultanaat op Sumatra, het Sultanaat van Ajeh, waarbij zij het sultanaat van Samudra Pasai wilden invallen en onder controle proberen te krijgen in het jaar 1524 CE. (21)

Ajeh

Vlakbij het sultanaat van Perlak was het koninkrijk van Indra Purba. Dit koninkrijk werd aangevallen en bezet door een leger van de Keizer van China. Die heeft de lokale bevolking na de invasie geforceerd om te bekeren tot boeddhisme. Het volk van Indra Purba heeft in het geheim contact gezocht met het sultanaat van Perlak om hulp te vragen voor hun situatie. In het jaar 1180 CE heeft de heerser van Perlak sultan Malik Mohammed Sjah Machdoem Alaidin Johan, persoonlijk gereageerd op de oproep. Hij leidde een leger naar Indra Purba om de Chinezen te bevechten en uit te zetten. De sultan werd bijgestaan door Sjeich Abdoella Kan'an die een groep Arabische soldaten leidde die gestuurd zijn door de Khalifa naar Sumatra.(22) Op de eerste dag van Ramadan 601 Hidjri, 1205 CE heeft sultan Johan gewonnen van de Chinezen. Hij heeft toen Perlak en Indra Purba samengevoegd en het sultanaat van Ajeh Dar oel Salaam gesticht. Hij heeft toen Sjeich

Abdoella Kan'an als zijn Moefti aangesteld om hem te adviseren en islam te verspreiden door zijn gehele sultanaat. (23)

Later hebben sultans in Ajeh gewerkt om hun invloed te verspreiden door heel hun sultanaat. In 1520 CE 'Ali Moeghaya Sjah gaf zijn leger de opdracht om het sultanaat van Daya binnen te vallen op de westelijke kust van Sumatra. Het sultanaat van Daya was opgericht door Meura Popoop ook bekend als Tengku Sagoop. Er is niet veel bekend over Meura Popoop behalve dat hij naar het gebied kwam als een islamitische prediker en nadat hij het gebied had bekeerd tot Islam hebben de mensen hem waarschijnlijk aangesteld als sultan. Het sultanaat van Daya verviel in chaos na de dood van sultan Meureuhom Onga een nakomeling van Sultan Meura Popoop. Dit leidde ertoe dat sultan 'Ali Mughaya Sjah Ajeh heeft geannexeerd. Vervolgens heeft sultan 'Ali Mughaya in het jaar 1521 CE een aanval gelanceerd op het sultanaat van Pidie aan de oosterse kust van Sumatra. De missie leidde tot een grootschalige bekering tot Islam van de diep gelegen gebieden van noordelijke Sumatra en tevens onder de controle van de sultan van Ajeh. (24)

In het jaar 1539 CE heeft Sultan 'Ala al Dien Ri'ayat Sjah Al Qahar van Ajeh diplomaten gestuurd naar de koning van Batak in centraal Sumatra. De sultan gaf de koning de opdracht die toentertijd Hindoe was, om te bekeren tot de Islam. Toen de koning van Batak weigerde, heeft de sultan een leger gestuurd. Gesteund door 300 Turkse soldaten, heeft dit leger de Batak leger verslagen. (25) Het gebied kwam zodoende onder de controle van het sultanaat van Ajeh. Dit zorgde ervoor dat Islam verder verspreid werd richting het zuiden van Sumatra. (26)

De Turkse steun voor het leger van Ajeh was het resultaat van de contacten die zijn onderhouden door de sultan van Ajeh met de Ottomaanse Khalifah. De Ottomaanse sultan Sulaiman de Khalifah van de Moslims in die tijd, probeerde de relaties met de Moslims van verschillende landen te verbeteren. Als onderdeel hiervan, heeft hij vertegenwoordigers gestuurd naar het Oosten in de periode vanaf 1530 CE. In een korte tijd daarna werd het contact tussen het sultanaat van Ajeh en de Ottomaanse Khalifah officieel in

Istanbul bevestigd. In het jaar 973 H en 1566 CE heeft sultan 'Alaa ad Dien Ri'ayat Sjah Al Qahar een delegatie gestuurd naar Khalifah Sulaiman. Dit met als doel om Islam te versterken in Ajeh. (27). De delegatie overhandigde een brief van sultan 'Alaa ad Dien Ri'ayat Sjah Al Qahar in het jaar daarop aan Khalifah Sulaiman's zoon Khalifah Selim de tweede. In zijn correspondentie heeft de sultan benadrukt dat de Khalifah wilde dat Ajeh onderdeel wordt van zijn domein en dat de Moslims zijn burgers worden. Hij schreef: "Wilt u alstublieft aan de gouverneur-generaal (BeylerBeyi) van Egypte of Jemen informeren en aan de subgouverneurs van Jeddah en Aden dat wij niet jullie vijanden zijn. Ajeh is een van uw dorpen en ik ben een dienaar van uw bestuur." Khalifah Selim de tweede antwoordde hierop door het sturen van soldaten, islamitische geleerden, en andere experts naar Ajeh die voor de sultan moderne wapens kon maken, inclusief kanonnen. In zijn brief aan de sultan 'Ala ad Dien schreef hij: "Toen jouw brief aankwam, vocht mijn vader sultan Sulaiman Han tegen de ongelovigen in de Szigetvar oorlog in Hongarije. Na de overwinning van dit vee, stierf hij en ik heb zijn taken overgenomen. Ik heb besloten om de vijanden in jouw gebied te bestrijden. Wij zullen altijd soldaten sturen naar jullie zodat wij de vijanden van de religie overwinnen en zodat wij de aanvallen op de Moslimlanden in die gebieden afslaan. Je wordt verzocht om ons in detail te informeren over de zaken die zich afspelen in jouw gebied naar gelang jouw verantwoordelijkheid daarin. Er worden vrachten klaargemaakt en zij worden opgestuurd zodra ze gereed zijn. Jouw ambassadeur die hier is gekomen heeft zijn taak op een goede wijze uitgevoerd en hij wordt nu gestuurd met onze hoogste onderscheiding." (28)

Vanaf dat moment werd in de vrijdagse Choetba in Ajeh de naam van de Khalifah in Istanbul voorgedragen. (29)

De nauwe banden tussen het Islamitische hoofdland geregeerd door de Ottomaanse Khalifah van Istanbul en het sultanaat van Ajeh was niet beperkt tot militaire samenwerking. Om de steun en verspreiding van Islam te vergroten in het sultanaat, zijn er vanaf het jaar 1570 CE talloze geleerden vanuit Egypte, Hidjaaz, Jemen en Choedjaraat afgereisd naar Ajeh om Islam te onderwijzen. Islamitische scholen bloeiden op en

diepe kennis van het Arabisch werd wijdverspreid onder de Ajenese elite. Sterker nog, de Arabische taal werd de officiële taal van het sultanaat zoals blijkt uit het feit dat de brieven geschreven door het sultanaat in zijn tijd in het Arabisch geschreven waren. Zelfs de brief die geschreven werd naar de Engelse koningin Elizabeth via haar vertegenwoordiger James Lancaster, die Ajeh bezocht in 30(1602) was in het Arabisch. (31)

Over het algemeen, volgde het sultanaat van Ajeh het voorgaande voorbeeld van het sultanaat van Sumatra Pasai ter verspreiding van Islam middels onderwijs. Het nam het systeem over van Sumatra Pasai met het overbrengen van geleerden naar de moskeeën en zodoende de mensen te laten onderwijzen. Daarnaast hebben de sultans van Ajeh ook speciale instituties opgericht voor Islamitisch onderwijs. De 'meanusah' was een school waar jonge kinderen de basiskennis van Islam kregen te leren. Tevens leerden zij de recitatie en memorisatie van de Koran. Studenten die hun kennis van Islam wilde verbreden konden zich aanmelden bij een 'rayang'. Daar werden studenten onderwezen in Islamitische wetenschappen. Om te specialiseren in een specifieke islamitische wetenschap na het afronden van deze opleiding zou de student een 'dayah' moeten volgen. Er werden verschillende 'dayas' opgericht in het sultanaat. Minstens een voor iedere islamitische wetenschap. Er was dus een daya voor tafsir, een andere daya voor fiqh enzovoorts. In de eerste instantie werden deze faculteiten gegeven door geleerden uit Arabië, Perzië en India. Maar met de tijd hebben geleidelijk aan de Indonesiërs de rol van docent aangenomen. (32).

De overige twee delen zullen in de volgende edities insja Allah behandeld worden.

[1] "Islam in the Indonesian World: An Account of Institutional Formation", Azyumardi Azra, Mizan Publishers, 2006. See also: "Two letters from the Maharaja to the Khalifah: A study in the early history of Islam in the East", S.Q. Fatimi, <https://www.yumpu.com/en/document/view/11876730/two-letters-from-the-maharaja-to-the-khalifah>

[2] "The coming of Islam to North Sumatra", A.H. Hill, Journal of Southeast Asian History, 1963, <http://www.jstor.org/stable/20067418>

[3] "Islam in the Indonesian World: An Account of Institutional Formation", Azyumardi Azra, Mizan Publishers, 2006

[4] "Two letters from the Maharaja to the Khalifah: A study in the early history of Islam in the East", S.Q. Fatimi, <https://www.yumpu.com/en/document/view/11876730/two-letters-from-the-maharaja-to-the-khalifah>

Interessant om te vermelden, een andere overlevering meldt dat het eindigt met: "Wie kan mij Islam onderwijzen en het aan mij uitleggen. Salam." En nog een andere overlevering voegt hieraan toe: "Ik heb u musk, amber, kampfer en wierook als cadeau meegestuurd. Ik verzoek u om het te accepteren, aangezien ik uw broeder in Islam ben."

[5] Ibid. note 2

[6] Ibid. note 3

[7] "A History of Modern Indonesia since c. 1200", M.C. Ricklefs, Palgrave MacMillan, 2001

[8] Ibid. note 2

[9] https://id.wikipedia.org/wiki/Kesultanan_Peureulak and <http://melayuonline.com/eng/history/dig/371/perlak-sultanate>

[10] "Ottoman Connections to the Malay World: Islam, Law and Society", Saim Kayadibi (ed.), The Other Press, 2011

[11] "Ajeh and the Portuguese: A Study of the Struggle of Islam in Southeast Asia 1579 - 1500", Amirul Hadi, UMI Dissertation Services, 1992, <http://www.acehbooks.org/search/detail/3759?language=en>

[12] Ibid. note 3

[13] Ibid. note 11

[14] Ibid. note 3

[15] "A History of Early Southeast Asia: Maritime Trade and Societal Development 1500 - 100", Kenneth R. Hill, Rowman & Littlefield Publishers, 2011

[16] Ibid. note 2

[17] Ibid. note 11

[18] Ibid. note 3

[19] Ibid. note 11

Het sultanaat van Malakka werd gesticht in het jaar 817 H, 1414 CE toen de lokale heerser van Parameswara bekeerde tot de Islam via sjeich Sayyid 'Abd al 'Aziez van Jeddah. Parameswara nam toen de naam en titel van Sultan Mohammed Sjah. "Islam in the Indonesian World: An Account of Institutional Formation", Azyumardi Azra, Mizan Publishers, 2006

[20] Ibid. note 3

[21] Ibid. note 11

[22] "Ottoman Connections to the Malay World: Islam, Law

and Society”, Saim Kayadibi (ed.), The Other Press, 2011

[23] “Meurah Johan Syah; Masih Ingatkah Kita?”, Yusra Habib Abdul Gani, Serambi Indonesia, <http://aceh.tribunnews.com/22/04/2015/meurah-johan-syah-masih-ingatkah-kita>

[24] Ibid. note 11

[25] “The Turkish Connection”, in “An Indonesian Frontier: Acehnese and Other Histories of Sumatra”, Antony Reid, NUS Press, 2004

[26] Ibid. note 11

[27] Ibid. note 24

[28] “Ottoman-Aceh Relations According to the Turkish Sources”, Ismail Hakki Göksoy, from “Mapping the Acehnese Past”, R. Michael Feener, KITLV Press, 2011; see also <http://ivangkastyle.blogspot.qa/12/2014/ottoman-aceh-relations-according-to.html>

[29] Ibid. note 27

[30] “Ottoman Connections to the Malay World: Islam, Law and Society”, Saim Kayadibi (ed.), The Other Press, 2011

[31] “The Turkish Connection”, in “An Indonesian Frontier: Acehnese and Other Histories of Sumatra”, Antony Reid, NUS Press, 2004

[32] Ibid. note 3

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

“JULLIE ZIJN DE BESTE OEMMA VOORTGEBRACHT VOOR DE MENS-
HEID, (ZOLANG) JULLIE TOT HET GOEDE OPROEPEN EN JULLIE
HET VERWERPELIJKE VERBIEDEN, EN JULLIE IN ALLAH GELOVEN.”

(SURAH AL-I IMRAAN, 110)

DE OEMMA SPREEKT LAAT JE HOREN!

DEOEMMA.NL/DEOEMMASPREKT

